

INVAZE MRTVÝCH

K.H.Sheer

ATLANOVA PŘEDMLUVA

...Nikdo přesně neví, proč se Perry Rhodan nenechal přesvědčit, aby přestal kroužit kolem jediné planety obrovského modrého sluce Big Blue.

Myslel jsem si, že Velkého administrátora dobře znám. Patrně jsem se mýlil. Dnes vidím, že se Rhodan řídil víc pocity než logikou. V tom je rozdíl mezi námi. Já jsem Arkonidan a mám deset tisíc let staré zkušenosti. K nim sáhnu, když se setkám s něčím zdánlivě novým, a vždycky shledám, že jsem něco podobného už zažil. Pozemšťan jako Rhodan spoléhá spíše na instinkt.

Tyhle poznámky si píšu rukou, protože nahrávky na diktafon se mohou smazat. Zvolil jsem tedy starou metodu. Jednou je třeba použiji pro osvěžení paměti.

Toho dne, 26. dubna 2404, měli ještě Mistři ostrovů a jejich pomocníci Tefrodi plno starostí se vzpurnými Maahky. My jsme si mohli hrát na toho třetího, který se směje. Mohli jsme si počkat, až vyhlazovací boje skončí. Pak by naše kosmické lodě, které už na to čekaly v záloze, vtrhly do mlhoviny Andromeda a odhalily všechna tajemství Mistrů ostrovů.

Místo této opatrné taktiky jsme se po hlavě vrhli do obrodružství, které nás mohlo zničit. Neříkám, že jsem byl zcela bez viny. Byl jsem také zvědavý na tajemství soustavy Big Blue a toužil jsem se dozvědět, co se tady v centru mlhoviny Andromeda vlastně odehrává.

Nejde mi ale o to zkoumat motivy našeho počínání. Spíš by jednou mohla být někomu užitečná podrobná zpráva.

Začalo to dvě hodiny po sestřelení tefrodské kosmické lodi SUSAMA, na níž se vyráběly nestvůrně duplikáty. Začalo to nad planetou obřího modrého slunce, která byla neuvěřitelně podobná Zemi...

ATLANOVA ZPRAVA 1.

Major Cer Wiffert byl jen jeden z mnoha těch, kteří už čtyřiaadvacet hodin nespali. Byl to velitel dělostřelců bitevní kosmické lodi CREST III a zodpovídal za to, že bude ve správnou

chvíli stisknut správný knoflík.

Podíval jsem se na hodinky. Naše obří loď, měřící v průměru dva a půl tisíce metrů, byla pořád ještě v plné pohotovosti. Všechny dělostřelecké věže byly vysunuté.

Modrý obr Big Blue byl těsně před námi. Byl pětitisíckrát větší než pozemské Slunce a jeho výheň všechno stravovala.

Nejbližší hvězda byla jen necelých osm světelných měsíců daleko. Asi čtyři tisíce dalších sluncí, nakupených tak hustě, že se často téměř dotýkala, se slévalo v pestrou duhu. Připadalo, mi, že naše kosmická loď pluje v moři světla nabitého energií, které nás hrozí pohltit. Normální kosmická navigace, při níž se člověk zaměří najednu určitou hvězdu, tu nebyla možná. Kosmonauti, kteří v těchto podmínkách dokázali držet kurz, byli mistři svého oboru.

K obřímu slunci Big Blue jsme se vlastně dostali náhodou, a nikdo neznal přesně naši polohu. Jisté bylo jen to, že jsme tak hluboko v zakázané zóně mlhoviny Andromeda, jak ještě žádný Pozemšťan nebyl.

Poslední hodiny mi připadaly jako zlý sen. Daleko odtud, tak dva nebo tři tisíce světelných let, nás nalákaly impulzy vydávané loděmi Maahků, které se vynořovaly do normálního prostoru. Byli jsme zvědaví-nic víc! Teď po třech dnech jsme pochopili, že to byla léčka.

Naši protivníci očekávali, že se v těch místech maahkské lodě objeví. Tefrodi se na ně hned vrhli. V boji, který nastal, byla poškozena jedna tefrodská kulovitá loď. Její kapitán odvysílal nouzové volání.

Volání jsme zachytili, vyhodnotili a zjistili, že máme co dělat se speciální lodí, která má na palubě pověstné duplikátory pro výrobu dvojníků všech možných tvorů podle atomové šablony. Protože byla zdánlivě ochromená, dali jsme se zlákat a vyslali některé členy posádky na její palubu. Přitom byli zajati dva mutanti a halutský vědec Icho Tolot. Tefrodská kosmická loď nebyla nic jiného než ďábelská past.

Myšob Gucky, hypnotizér André Noir a Icho Tolot byli prozkoumání a podle atomového složení jejich těl byly vyrobeny šablony. Pak se podařilo teleportérovi Guckymu uprchnout a vzít s sebou své druhy. Jejich šablony ale zůstaly Tefrodům.

Bylo hrozné představit si, že by nepřítel mohl vyrobit miliony mutantů a Halut'anů a použít je proti nám. Museli jsme riskovat i to

poslední. Sledovali jsme SUSAMU, jak se tefrodská loď jmenovala, do neznáma. Museli jsme ji zničit.

Až do tohoto dne, bylo to 23. dubna, Mistři ostrovů nevěděli o naší přítomnosti v mlhovině Andromeda. Všechna naše dosavadní dobrodružství byla připsána na vrub bouřícím se Maahkům. •

Posádce CRESTU III se skutečně podařilo SUSAMU zničit. Zničili jsme i její pomocné čluny, ve kterých se tefrodská posádka chtěla spasit. Teď jsme kroužili kolem planety modrého obřího slunce v bezpečné vzdálenosti tří tisíc kilometrů. Planeta se z této výšky navlas podobala Zemi.

Otočil jsem se se svým křeslem a rozhlížel jsem se po rozlehlém velitelském můstku CRESTU III. Osvětlení bylo ztlumeno. Vzadu odpočívali na lehátkách dva mutanti, André Noir a Gucky. Měli za sebou značné vypětí posledních hodin. Tři a půl metru vysoký Icho Tolot byl vzhůru. Do šera svítily jeho tři rudé oči jako výstražná světla.

Stovky velkých i menších obrazovek, tisíce osvětlených ukazatelů a desetitisíce různě zbarvených tlačítek, páček a vypínačů svědčily o tom, že se sem sbíhají nervy celé lodi.

Podíval jsem se doleva. Tam jsem se setkal s pohledem Perryho Rhodana. Uvědomil jsem si, že se na nás dva teď upíná pozornost všech, kdo byli na můstku. Čekali, kdy padne rozhodnutí.

Perry náhle pohnul rty. Jeho hlas byl klidný jako vždy ve vypjatých situacích.

„ty jsi spal s otevřenýma očima,“ obvinil mne.

„To je výsada velkých mužů.“

Pozemšťan se zasmál.

„Nikdy jsem tě nepokládal za bezvýznamnou osobu, imperátore. Smím se dozvědět, jaké myšlenky se honily za tvým deset tisíc let starým čelem?“

Plukovník Rudo, Epsalan a kapitán CRESTU III, se na mě chmurně podíval. Vytušil mě pochybnosti.

„Povídej, příteli!“ naléhal Perry.

Necítil jsem se dobře. Příliš často jsem to byl já, kdo vznášel námitky a varoval před nebezpečím. Přitom mi vždycky záleželo na tom dotáhnout věc do konce.

Rhodan mě dobře znal. Věděl, že už aspoň půl hodiny bojuji sám se sebou. Měl jsem chuť přesvědčit se, co se na této planetě vlastně

děje.

Mou zvědavost vzbudily obrovské průmyslové podniky, soustředěné hlavně na jižní polokouli. Vypadalo to, že tady Tefrodi vybudovali veliký komplex válečného průmyslu. Logická úvaha a prastaré zkušenosti mluvily jinak. Z taktického hlediska bylo nemoudré zdržovat se v soustavě Big Blue.

Perry promluvil znovu.

„Radisté zachytili další depeše. V nich prosí o pomoc neznámí tvorové, kteří se prohlašují za válečné zajatce, nasazené na nucené práce. Tam dole se nepochybně ve velkém něco vyrábí. K tomu je třeba mnoho pracovních sil. je tedy velmi pravděpo-

dobné, že na téhle planetě jsou váleční zajatci. Neměli bychom je vysvobodit?”

Vzrušeně jsem se napřímil.

„To jsem čekal. Zase jednou vítězí tvá přehnaná lidskost, že? K čertu -jen ať ti zajatci zůstanou, kde jsou. Sám jsi vydal rozkaz nikde nepřistávat.”

„Měli bychom jim pomoci...”

„Tak to udělej a riskuj ztrátu CRESTU m i pěti tisíců členů posádky. Říkám ti, je to léčka. Přistát tam je sebevražda.”

Dlouho se díval na obrazovky a pak přikývl.

„Máš pravdu. Taky nepočítám s přistáním. I moje lidskost má své meze, když mi jde o vlastní kůži. je to špatné?”

Oddechl jsem si. Zase jednou mě zkoušel.

„ne, není to špatné, je to rozumné. Perry - otoč to a polet' pryč z téhle soustavy. Prosím tě o to. Nelíbí se mi to čím dál víc.”

„Proč? Nikde kolem není žádná nepřátelská loď.”

„Právě proto! To není normální. Kapitán SUSAMY byl vynikající kosmonaut a bojový taktik. To dokazuje jeho manévrování. Souhlasíš se mnou?”

Přikývl. Za mými zády stanul Halut'an Ichu Tolot. Obr přišel takřka neslyšně. V přístrojích před námi se od-

rážely jeho tři rudé oči. Vypadalo to tajemně. Tolot naslouchal.

„Takže souhlasíš, to jsem rád. Takový dobrý kosmonaut měl své důvody, proč nám celé hodiny unikal a kličkoval před námi, až jsme konečně ochromili jeho motory. Ptám se tě, proč tak dlouho riskoval, až prohrál svou poslední šanci? Mohl přece uniknout do lineárního prostoru, někde opodál se vynořit a nerušeně vyrábět duplikanty. I

když originály uprchlí, od jejich kopií se mohl dozvědět vše, co potřeboval. Kdyby nepřišel o svou loď, teď už by o nás Mistři ostrovů věděli všechno. Proč se takový prvotřídní kapitán choval tak nerozumně?"

Rhodan nepohnutě pokrčil rameny. „Třeba byl blázen."

„To není žádná odpověď." Perryho klid mě rozčiloval. Věděl jsem, že už se dávno rozhodl a jenom ze mě tahá rozumy. Přinutil jsem se ke klidu.

„Když už měla SUSAMA vyřazené motory a hořela, podařilo se jejímu pilotovi přece jen přistát na této planetě. Tefrodský kapitán nás sem dovedl mezi miliony sluncí, která neznáme, ale v nichž se on vyznal. Já bych byl na jeho místě tisíckrát našel příležitost k útěku. Jestliže ale čekal, až budeme v soustavě Big Blue, a teprve tady se dal sestřelit, vyvozuji z toho, že nás sem chtěl dovést. Jeho plán se podařil, protože pořád ještě

kroužíme kolem téhle podezřelé planety."

„To, co říkáš, stojí za úvahu."

Znervózněl jsem. Musel vědět, že mám pravdu.

„Co máš v úmyslu?" zeptal jsem se.

Tolot se nahnul dopředu, cítil jsem jeho dech. Melbar Kasom už taky stál za námi. Muži na můstku napjatě poslouchali.

Perry se otočil k obrazovkám. Byly na nich vidět nové průmyslové podniky. Stály na rozlehlé planině, na severu a na západě obklopené zalesněnými horami.

„Nikde nevidím tefrodské válečné lodě, které by podepřely tvůj názor. Naše radary neustále pátrají. Už celé hodiny se v okruhu tří světelných měsíců nic nehnulo. Kdybych viděl aspoň jednu nepřátelskou loď, už bych nepochyboval, že se kapitánovi SUS-AMY přece jen podařilo vyslat volání o pomoc. Zřejmě k tomu ale nedošlo. Proto zůstanu na oběžné dráze a budu se snažit rozluštit tajemství téhle planety."

A bylo to venku! Měl jsem s tímhle argumentem počítat. Zkusil jsem to ještě jednou.

„Příteli, to pro mě není dostatečný důvod, abychom zůstávali v soustavě Big Blue. Přistát stejně nechceš. Dálkový průzkum už je hotový. Planeta se podobá Zemi. V ovzduší je kyslík, klima je dobré. Průmyslové

závody vidíme, otázka zajatců se nás netýká. Mně tyhle poznatky stačí."

„Široko daleko není žádná cizí loď!" zdůraznil znova.

„Právě v tom vidím nastraženou past! Tefrodi mají v úmyslu něco jiného než poslat na nás lodě!"

„Ale co?"

Ohlédl jsem se na Icho Tolota. Nehodlal se do našeho rozhovoru míchat, jenom napjatě poslouchal.

„To kdybych věděl, nemusel bych se tady s tebou přít. Jenom z toho všeho nemám dobrý pocit."

„Souhlasím s admirálem," ozval se konečně Halut'an. „Promiňte, že se do toho pletu."

Rhodan jenom přikývl. Potom náhle vstal. Oslovil všechny na můstku, kteří nás dosud poslouchali.

„Slyšeli jste admirálovy námitky. Má pravdu, do jisté míry. Dokud se neukáže cizí kosmická loď, zůstaneme tady. Planeta je neškodná, pokud na ní nepřistaneme, a to neuděláme. Přezkoušejte, jestli jsme v případě poplachu připraveni odstartovat do dvaceti vteřin." Vzal do ruky mikrofon interkomu. „Volám velitele páté flotily. Majore Hendersone, ohlaste se."

Na jedné obrazovce se objevil plavovlasý Pozemšťan. Sven Henderson patřil k nejlepším členům posádky už na staré CREST II.

„Major Henderson, pane," zazněl jeho hlas z amplionu. „jsme v bojové pohotovosti. Čluny KC-41 až KC-50 připraveny k vyloštění."

Začal jsem se smířovat se stavem věcí. Henderson velel deseti pomocným člunům. Jeho vlajkovou lodí byla KC-41.

V hangárech CRESTU III čekalo padesát Korvet nejnovějšího typu, každá vyzbrojená mocným transformačním dělem, a pět set stíhaček řady Moskyto. Jejich posádky neměly co dělat s obsluhou samotné CREST III. Bylo to dva tisíce specializovaných vojáků navíc ke třem tisícům mužům stálé posádky. Musím říct, že Perry měl důvod k optimismu. Nepřítel, který by chtěl porazit CREST III, by proti nám musel postavit pořádně velikou a dobře vyzbrojenou flotilu.

Rhodan mluvil dál. Znepokojeně jsem ho poslouchal.

„Vyloďte se hned, Hendersone. Vystřídáte první flotilu vedenou majorem Donem Redhorse. Zaujměte pozici nula a dobře se rozhlížejte. Žádné rádiové depeše."

„Rozumím, pane. Dovolte mi otázku."

„Ano?"

„Počítáte se záchrannou akcí? Chci říct - máte v úmyslu vzít na palubu nějaké válečné zajatce? Pokud ano, prosím, abych vám mohl poskytnout ochranu se dvěma Korvetami. Mohl bych sestoupit blíž k cílovému území."

„Souhlasím. Ano, zkusím to s tažnými paprsky. Něco snad na ně ulovíme. vy ale zůstaňte u své flotily. Přidělte nám dva zkušené důstojníky. Končím."

Hendersonův obraz zmizel. Perryho plán mi teď byl jasný. Přistát nechtěl, ale nechtěl ani nechat prosbu zajatců nevyslyšenou.

Velitelé jednotlivých pracovišť dostali podrobné pokyny. Rhodan mi připadal jako ztělesněný počítač. Nevynechal žádné bezpečnostní opatření a myslel na ty nejnemožnější eventuality. Když se CREST III podobala rozhrnutému mraveništi, přešel Rhodan ke mně.

„Tak co, admirále, ještě nějaké námitky? Přehlédl jsem něco?"

Mávl jsem rukou.

„ne, barbare. Vypadá to, že jsi na nic nezapomněl."

Plukovník Cart Rudo se na mě ušklíbl.

„Myslím, pane, že máme hlad!" prohlásil důstojně Melbar Kasom. Musel jsem se tomu zasmát.

„Ertruský žrout," posmíval se mu Cart Rudo. „Kdybych měl na palubě sto takových jako jste vy, musel bych někde nouzově přistát, protože by už dávno byly zásoby vyjedené."

Kasom byl dva a půl metru vysoký a přes dva metry široký. Vážil víc než šestnáct metrů. Díval se svrchu na Epsalana, který vážil jen deset metrů.

„Ertruský bojovník neslyší vřískání podvyživených trpaslíků. Mluvil tady někdo?"

Cart Rudo zrudnul. Rychle jsem vstal a strkal svého ertruského mistra všech vah pryč. Kdyby se ti dva obři do sebe dali, museli by normálně stavění lidé vyklidit pole.

Icho Tolot, bezesporu nejsilnější tvor na palubě CRESTU III, se dunivě zasmál. Všiml jsem si, že i Kasom před ním bezděčně uhnul.

„Pojďme se najíst," odvracel jsem pozornost. „Opravdu, Melbare, to byl dobrý nápad."

Rhodanovi se podezřele zaškubaly rty. Na náš rozhovor jsme už

zase zapomněli. Znovu jsem si ale uvědomil, že to chce mimořádné umění, ovládat takovouhle posádku. Perry to uměl.

Prošli jsme kolem odpočívajících mutantů. Bratři Woolverové, moji podřízení, se na nás usmívali.

„Jen se dobře vyspěte," doporučil jsem jim. „Nasbírejte síly. I když na pohled je všechno v pořádku, nemůžu se zbavit nedobrého pocitu, že se něco stane."

MEZIHRA

2.

Jmenoval se Joakin a teď zrovna velel osmnácti tefrodeským vojákům. Byli to samí duplikanti. Každý byl vytvořen podle pečlivě vybraného originálu. Součástí jejich mozku byl miniaturní přijímač podnětů. Jinak se od svých originálů ničím nelišili.

Joakin byl také duplikant, ovšem s nízkým sériovým číslem a s nejvyšším stupněm spolehlivosti. Před deseti minutami začal pracovat. Pozoroval obrazovky velmi pozorně a mimoděk přitom naslouchal dunění mamutích strojů, které hluboko pod ním zpívaly svou pracovní píseň.

„Už je čas," rozhodl se Joakin. „Pe-treku, přebíráte centrálu, dokud budu pryč."

Pokývl svému podřízenému a vyšel těžkými pancéřovanými dveřmi, které se za ním automaticky zavřely. Všechno tu bylo automatizováno, i pozorování okolí planety bylo řízeno počítačem. Tefrodi měli za úkol dohlížet na jeho chod a odstranit případné závady.

Mimořádné příkazy, které neměl počítač naprogramovány, bylo možné zadávat jen se souhlasem tajemného ústředí. Ani Joakin nevěděl, kde vlastně ústředí je. Mohl se s ním spojit jen z dobře chráněné haly, v níž byla umístěna paměť počítače. Právě tam teď zamířil.

Po důkladné kontrole prováděné roboty byl vpuštěn do sálu a zadíval se ke stropu, kde byla velká obrazovka.

„Mluvte, poslouchám," ozval se neosobní hlas z neviditelných amplionů.

„Velitel eskadry Joakin, model sto dvacet čtyři, sériové číslo tři. Potvrďte."

„Souhlasí. Budete přepojen. Zapojení trvá čtyři vteřiny. Čekejte."

Trvalo to pět vteřin, než se ústředí ohlásilo. Joakin věděl, že také

tady mluví se strojem, ovšem s vysoce výkonným strojem.

„Ohlásil jste stupeň naléhavosti číslo jedna. Přejete si?“

Joakin si oddechl. V ústředí už měli o něm potřebné informace, jinak by se rovnou neptali, co si přeje.

„Zdejší automatika už nezvládá problémy, které nastaly. Nepřítel je příliš schopný. Aby mohly být dodrženy základní pokyny, je nutné program rozšířit.“

„Byly vyčerpány všechny možnosti?“

„Ano. Přípodobnění je téměř dokonalé.“

„A přesto žádný výsledek?“

„Záporný výsledek. Žádám, abych byl zmocněn provést mimořádnou operaci.“

Ústřední počítač dvě vteřiny mlčel. Tato doba mu postačila, aby si vyžádal data, vyhodnotil je a porovnal je s Joakinovým požadavkem. Pak znovu zazněl mechanický hlas.

„Hodnocení ukončeno. Váš požadavek je oprávněný. Otázka: domníváte se, že nepřítel se nedá ovlivnit připodobněním?“

Joakin dosáhl svého. Tohle už byly jen rutinní otázky.

„Zdá se, že ne. Nepřítel je silný, inteligentní a rozhodný. Jestli má být dosaženo cíle, musíme ihned použít krajní prostředky.“

„Otřesete celou soustavou. Tento účinek přijímám. Máte zplnomocnění, pro všechna opatření, která jsou podle vás nezbytná k provedení úkolu. Za následky ponese zodpovědnost. Teď se vraťte na kontrolní stanoviště. Konec.“

Velká obrazovka pohnula. Celou tu dobu na ní byl vidět jen Velký symbol: dvě galaxie na černém pozadí.

Joakin se vrátil ke svému pultu. Počítač byl uvolněn pro přeprogramování. Joakinovy prsty se rozkmitaly. Dosavadní opatření byla zrušena. Joakin věděl, že selhala. Teď už pomůže jen holé násilí.

ATLANOVA ZPRAVA 3.

Bylo 26.dubna 2404. Vešli jsme s Melbarem Kasomem do jídelny a usedli ke stolu. Strava zde byla vesměs syntetická. Melbar se s nechutí díval na červenožlutou kaši, kterou nám robot naservíroval.

„Červená a žlutá — no, to se krás-

ně hodí dohromady," bručel znechuceně. „Když to vidím, pane, vidím operaci zhnisaného slepého střeva.“

Sousto mi zaskočilo. Ertrusan se šklebil.

„Nic ve zlém, pane. Ono to tak ale opravdu vypadá.“

„Jestli okamžitě nezmlknete...“

Dál jsme se nedostali. Zazněly poplachové sirény. Vyskočil jsem jako nováček, který je slyší prvně. Kasom se zvedl tak kvapně, že převrhl talíř i se stolem. Stůl se mi povedlo ještě zachytit.

K sirénám se přidaly píšťaly a vyzvánění.

„Poplachový stupeň jedna, pane,“ řekl Kasom se stoickým klidem. „Mám pocit, že Perry Rhodan něco důležitého přehlédl.“

„Tenhle pocit mám už dávno.“

Rozběhli jsme se. S námi pádili zpátky na svá pracoviště členové posádky, kteří v jídelně obědvali. Mohly jich být asi čtyři stovky. Všichni se cpali do výtahů. Jídelna byla naštěstí na stejném poschodí jako velitelský můstek, takže nám stačilo naskočit na pohyblivý pás.

Sotva nás kontrolní automaty vpustily na můstek, uzavřely se všude hermetické přepážky. Obrovské těleso lodi teď bylo rozděleno na desetitisíce samostatných buněk. Sestřelit takovou loď běžnými energetickými zbraněmi by nebylo možné.

Na můstku byli všichni v pohotovosti. Ozývaly se povely a hlášení. Odpočívající mutanti už byli vzhůru. Gucky si protíral oči.

Ruch a spěch nesvědčil o nervozitě. Pozemšťané byli bezesporu ti nejdisciplinovanější vojáci, s jakými jsem se kdy setkal. Předčili i elitní jednotky mě někdejší arkonské armády.

Na obrazovkách bylo vidět, že modré slunce zvětšilo svůj objem, jako by se nafouklo. To ale nebyl důvod k poplachu. Ten byl vyhlášen kvůli zprávě majora Svena Hendersona, který zaměřil neznámé těleso a teď je podle Rhodanova pokyny pronásledoval. Rhodan s ním právě mluvil.

„Souhlasím, prohlédněte ten objekt zblízka,“ říkal právě do mikrofonu. „Nic velkého to asi nebude. Nejspíš meteor.“

KC-41 přešla do lineárního prostoru, aby ve chvílce překonala vzdálenost tři světelné roky k objektu. Dál jsem ji nesledoval. Zaujalo mě něco jiného.

Obrovská modrá hvězda stále rostla.

Kosmický inženýr Kalak vzrušeně volal:

„Leťte pryč odtud, Rhodane, leťte pryč! Žádná hvězda se takhle nezvětší sama od sebe během pěti minut! Leťte pryč!“

„Je osm milionů kilometrů daleko,“ namítl klidně Rhodan.

„I tak," naléhal Kalak. „Jestli se z Big Blue stane nova, nevyvázneme odtud."

Rhodan váhal. Posadil jsem se do svého křesla a mlčky jsem zíral na obrazovky, které teď zářily tak intenzívní fialovou barvou, že jsem musel přivřít oči. Když jsem si na světlo přivykl, CREST III už se dala do pohybu. Rhodan se vzdal své touhy dozvědět se víc o planetě a dal se na ústup.

Najednou někdo vykřikl. Ani jsem se nemusel ptát, proč. Dosud bezejmenná planeta, tak podobná Zemi, se bez přechodu před našima očima proměnila v kamenitou poušť beze vší vegetace a bez vody.

V té chvíli ji někdo z Pozemšťanů pojmenoval. Vario, tak jsme jí pak říkali.

„To je ta léčka," řekl jsem. „Radary a analyzátory hmoty se daly oklamat. Tam dole nikdy nebylo nic jiného než mrtvá poušť. I to volání zajatců o pomoc byla jen návnada. A tohle - bože, co je tohle?"

Podíval jsem se doprava. Z pustého povrchu Varia vyrazily dva sloupy energie, každý pět set metrů v průměru, a spojily se s modrou hvězdou. Musely postupovat větší rychlostí než je rychlost světla. Napojily se na slunce a vysávaly jeho energii na Vario.

Ve srovnání s takovou silou byl výkon motorů CRESTU III bezvýznamný.

Rhodanova tvář se změnila v nehybnou masku. Na moje slova nereagoval. Věděl jsem, že už myslí daleko dopředu. Jestli ty úkazy mají nějaký význam, musí se teď něco stát! Nepřítel, kterým nemohl být nikdo jiný než Mistři ostrovů, na nás nalíčil planetu podobající se navlas Zemi. To znamená, že o nás musel něco vědět...

Tato léčka selhala. Teď saje energii ze slunce. Určitě má něco v plánu.

Na to teď Perry Rhodan myslel.

Naše loď zrychlovala a Vario se pod námi ztrácelo. Vypadalo to nadějně, ale ne dlouho. Pak nás najednou měli v moci.

Motory se rozběhly na kritický výkon, až nám zaléhalo v uších. Vario začalo pracovat. Rozhodlo snad jen deset vteřin. Kdybychom byli nasadili rezervy o něco dříve, ztratila by posádka Varia příležitost polapit naši gigantickou loď do tažných paprsků.

Ohlásil se major Enrico Notami, šéf navigace. Jeho hlas zněl tak

vyrovnaně, jakoby se nic nedělo.

„Navigační centrála vrchnímu veliteli - loď ztrácí rychlost. Vzdálenost od povrchu planety padesát osm tisíc kilometrů. Měřiče energie zaznamenávají magnetické tažné pole vysoké intenzity. Naměřeno dvacet milionů megapondů. Pohon lodi na tento tah nestačí. Za dvacet čtyři vteřiny se loď zastaví. Doporučuji přepnout všechny pohonné jednotky na výrobu antigravitačního pole. Tažná energie má všechny znaky gravitace.”

„Rhodan navigaci. Děkuji. Končím. Pozor, pro velení stroje: zaříd'te se podle rady Notamiho. Dále nechte zapojené rezervy. Otázka pro hlavního inženýra: je za těchto podmínek možné silou přejít do meziprostoru?”

Zadržel jsem dech. Copak se Perry zbláznil? Byl to zlozvyk Pozemšťanů, nutit loď k přechodu do meziprostoru, ještě než dosáhly aspoň třetiny normální rychlosti světla. V nejvyšší nouzi se odvažovali tohoto krkolomného pokusu.

Major Bert Hefrich se hned ohlásil. Oddechl jsem si. Byl to schopný technik a přesně znal meze výkonu svých strojů. Rozhodně možnost přechodu do meziprostoru zamítl.

„Jestli výkon ještě zvýším, stroje se rozletí. Už teď běží na plný výkon. Končím.”

Rhodan ještě více pobledl. Patrně jako jediní na palubě CRESTU III jsme viděli, že se nezadržitelně řítíme do záhuby. Ostatní Pozemšťané se stále ještě spoléhali na sílu své obrovské lodi.

Antigravitační pole zapůsobilo. Přesto se za devadesát osm vteřin loď zastavila. Přitom její motory podávaly výkon asi patnáct milionů megapondů.

Začali jsme padat. Pád se tak prudce zrychloval, že naskočil počítač připravený na případ katastrofy. Bez ohledu na cokoli si přidělil padesát procent vší vyráběné energie, aby udržel v lodi snesitelné vnitřní prostředí. Tím se ovšem oslabilo antigravitační pole.

Věděl jsem, že Vario pracuje se sluneční energií. Technici na planetě se museli našim pokusům jen usmívat. Stačilo jim přidat stupeň na rozvodné desce a výkon se zvýší o další dva miliony megawattů.

Nikdy bych si to neuměl představit, kdybych neměl před očima příklad slunečního transmiteru. Tvorové, kteří vyrvali hvězdy z jejich

dráhy a uspořádali je tak, aby byly technicky využitelné, si lehce poradí s pozemskou kosmickou lodí.

Na rozdíl od většiny členů posádky jsem myslel spíš na to, co nás čeká. Jestli nás chtějí jenom donutit k přistání, je to dobré. Věděli jsme, že Mistři ostrovů považují CREST III za halutskou loď. O to se už při jednom minulém setkání postaral Icho Tolot. Halut'ané však neměli mezi sebou mutanty, my ano. Jestli nás hned nezničí, nějak si poradíme.

Oslovil jsem Rhodana.

„Z tohoto tažného pole se nedostaneme. Vzdej to a zastav zbytečnou námahu. Jenom plýtváme drahocennou energií, stroje hrozí explozí a namáhá se i plášť lodi. Až přistaneme na Variu, měla by být loď v dobrém stavu. Icho Tolote, co vy tomu říkáte? Souhlasíte se mnou?“

„Naprosto. Poslechněte, co vám Atlan radí, pane. Nebude to k ničemu, když roztrhneme loď vejpůl. Atlan zřejmě počítá s mutanty.“

„Přesně tak," přikývl jsem. „Kdyby nás chtěli zničit, mohli to už udělat. Volám zaměřovače: co je s devíti Korvetami páté flotily?“

„Radarové pracoviště. Čluny jsou přitahovány stejně jako my. Major Henderson se svou KC-41 je mimo dosah pole. Jestli má rozum, počká, jak to s námi dopadne.“

„Henderson neudělá nic ukvapeného," tvrdil Rhodan. „Dobře, Atlane, poslechnu tě. Volám strojovnu. Snižte chod motorů na nejnižší stupeň. Volám velitele mutantů!“

John Marshall se ihned ohlásil. Rhodan mu dal pokyny.

„Nechám na vašem rozhodnutí, kdy nasadíte svoje lidi. Nečekejte na další pokyny a vyšlete je hned, jak dosedneme. Potřebovali bychom zničit měniče sluneční energie.“

Ulevilo se mi, že Rhodan přistoupil na můj návrh. Posádka ale neměla chuť vzdát se bez boje. Major Cero Wiffert prosil Rhodana, aby směl zahájit palbu. Byl přesvědčený, že může rozstřílet Vario na kusy.

„Souhlasím. Smíte ale použít jen konvenční energetické zbraně. Ať vás ani nenapadne vyslat salvu z transformačních děl! Tím byste sice zničil Vario, ale nás taky.“

S tím jsem počítal. Lidé jako Rhodan se neradi vzdávají bez boje. Musí to aspoň ještě jednou zkusit.

Wiffert vystřelil ze svých mohutných termických a dezintegračních paprskometů. CREST III se otřepala jako mokrý pes. Tahle salva by zlikvidovala nebeské těleso velikosti pozemského Měsíce. Na Variu ale nebyl vidět žádný účinek! Paprsky se vybily vysoko nad povrchem na neviditelném ochranném štítu, který obklopoval celou planetu.

O minutu později ustal náš střemhlavý let. Tah byl náhle nahrazen odporem, který nás zabrzdil. Byla to klasická metoda, jíž se přibližovala kosmická loď z vesmíru. Byli jsme převedeni na oběžnou dráhu kolem planety. Z toho jsem usoudil, že nepřítel nepočítá s okamžitým zničením CRESTU III.

Pak jsme proletěli ochranným štítem Varia a snaželi jsme se k pustému povrchu. Nikdo nechápal, jak mohly předtím naše zaměřovací přístroje vidět kvetoucí planetu. A to jsme ještě vůbec netušili, čím Vario doopravdy je.

MEZIHRA 4.

Joakin necítil nenávist ani triumf. Posuzoval výsledek mimořádných opatření, která prosadil, čistě podle účelového hlediska.

V gigantických strojevnách Varia doběhly přístroje, označované jako mentální sondy. Jejich úkolem bylo zachycovat mozkové vlny živých tvorů, vyhodnocovat je a podle toho rozhodovat.

V případě Pozemšťanů sondy poznaly touhu kosmonautů po rodné planetě, a podle jejich představ vytvořily obraz Země s jejími nejkrásnějšími kouty.

A ještě něco navíc!

V myslích Pozemšťanů rozeznaly sondy silně vyvinutý soucit a ochotu pomáhat. Proto centrální počítač vymyslel zajatce a odvysílal jejich volání o pomoc.

Přesto se cizinci nedali lákat k přistání. Navzdory předpokladům mentálních sond zůstali v bezpečí kosmického prostoru.

Proto žádal Joakin, aby mu byla povolena změna programu.

Teď viděl výsledek. Obrovská koule byla spoutána polem, které vytvořily jeho projektorů. Energie vysávaná ze slunce dovolovala zvyšovat výkon projektorů do nekonečna. Loď, kterou Joakin pokládal za halutskou, se už nemohla z vlečných paprsků vymanit. Věděl, že zvítězil.

Mentální sondy zaregistrovaly impulzy nespoutané nenávisti.

Joakin se tomu zasmál. Nenávist -samozřejmě! Co jiného by mohli cítit!

Joakin se domníval, že halutskou posádku dobře zná. To byla ale největší chyba jeho života! Nenapadlo ho upozornit ústředí, že obraz planety, kterou podle představ posádky vytvořily mentální sondy, neodpovídá ničemu z halutských dějin.

Jeho omyl byl omluvitelný. Halut'ané také potřebovali k životu kyslík a teplo.

Když obrovská kosmická loď klesala k povrchu planety, odeslal Joakin ústředí stručné hlášení, že plán se podařil a halutská bojová loď, kterou celé týdny mamě stíhali, je spoutána tažnými paprsky Varia.

Na základě tohoto hlášení dospěl centrální počítač k mylnému vyhodnocení. To pak rozhodlo.

Joakin dostal příkaz, aby obnovil chod původního programu a přenechal další opatření řídicímu centru Varia. Ani na vteřinu nezaváhal. Byl rád, že se zbaví zodpovědnosti. Ústřední počítač na Variu ale zaregistroval, že organický velitel už odeslal hlášení o událostech, a s typickou strojovou logikou pokládal tento úkol za splněný. Své vlastní poznatky už nepředával.

Tak se stalo, že CREST III byla nadále pokládána za halutskou loď. Zapadalo to ostatně do představy, kterou si Mistři ostrovů o nenadálém vetřelci vytvořili. Jediní Halut'ané byli podle nich schopní překonat vzdálenost jednoho a půl milionu světelných let z Mléčné dráhy.

Nikoho nenapadlo, že by Pozemšťané mohli být ve vývoji tak daleko.

Jediné Joakinovo slovo by bylo stačilo vyvést Mistry ostrovů z omylu. Joakin však mlčel a tím nevědomky otevřel cestu úhlavním nepřátelům Mistrů Ostrovů.

Major Sven Henderson, velitel páté flotily, dostihl se svou Korvetou objekt, který zaměřili, a zjistil, že je to vrak kosmické lodi starý nejméně tisíc let. Blíže se jím nezabýval a dal příkaz k návratu.

V té chvíli zaznamenali v Korvetě mocný výboj energie, který přicházel od Varia. Henderson se pokusil přes zákaz navázat rádiové spojení s CRESTEM III. Loď neodpověděla ani na třetí výzvu. Z toho major usoudil, že se něco přihodilo.

Rozhodl se pro krátký lineární let, který ho vynesl zpátky do

normálního prostoru ve vzdálenosti dvacet miliard kilometrů od Varia.

Právě ještě zahlédl, jak CREST III uprostřed ohnivé koule klesá k povrchu planety.

Hlavní počítač Korvety vyhlásil poplach. Lokátory hmoty zjistily, že Vario vypadá docela jinak než předtím. Posádka Korvety už také viděla, že se povrch planety proměnil v poušť. Průmyslové podniky zmizely.

Henderson nařídil zabrzdit. Jeho první důstojník, nadporučík Arktal, se ne něj prosebně zadíval.

„Pane, nemůžeme přece nečinně přihlížet, jak tam dole likvidují naše lidi!“

Henderson se k němu otočil s kamennou tváří.

„A proč ne, nadporučíku?“

Arktal zrudl. Marně hledal slova. Henderson ho předešel.

„Něco vám řeknu, Jime. Něco, co jsem se naučil za deset tvrdých let. Když má člověk to štěstí, že ujde pohromě, neřítí se zbrkle rovnou do ní. Kdybychom teď jako blázni přistáli na Variu, dopadneme stejně jako oni. CREST III se neubráníla, tím spíš bychom neměli naději my. Počkejme si v klidu tady, co se s vlajkovou lodí stane. Potom rozhodnu, co uděláme. Chápete?“

„ne tak docela, pane.“

„Dobrá, myslíte si, co chcete. Budete plnit moje rozkazy.“

Arktal byl vyděšený. Muži na můstku se po sobě neklidně dívali.

„Pane - na palubě CRESTU III je Perry Rhodan, Atlan a...“

„To vím taky. Právě proto nechci udělat nic, co by Perry Rhodan později odsoudil. On by totiž taky čekal!“

„Lokátory hmoty, pane. CREST III se ztrácí. Její hmota se rozpívá. Teď - je pryč. Pane, CREST III zmizela.“

Henderson zbledl. Nechal si ještě jednou přehrát záznam lokátorů hmoty. Pak skočil k řízení.

Korveta vystřelila jako z děla a přešla do lineárního prostoru. Vynořila se až o pět světelných let dál. Tam ji Henderson nechal odpočívat a svolal své muže na můstek.

Tvář mladého důstojníka nic nenaznačovala o tom, co cítil. Kdyby ho teď viděl Perry Rhodan, byl by s ním spokojený. Zahájil svůj krátký projev.

„Předpokládám, že mě teď většina z vás považuje za zbabělce a

nesouhlasí s mým jednáním. Pánové, mohu vás ujistit, že mě vaše názory a pocity nezajímají. Uděláte, co budu já pokládat za správné. Žádné odpírání poslušnosti nestrpím. Teď musíme nejdřív zjistit naši současnou polohu. Pak se vrátíme na okraj této galaxie a poletíme na Kalakův kosmodrom. Tam se rozhodneme, co dál. Rozumíme si? Děkuji, vraťte se na svá stanoviště."

ATLANOVA ZPRAVA

5.

Naši mutanti byli připraveni. Čekali na pokyn ve skafandrech. Vkládal jsem do nich velké naděje.

Radary registrovaly neprostupné silové pole, které obklopovalo celou loď a nemělo nic společného s tažnými paprsky. Tušil jsem, že nepřítel nám chce zabránit, abychom ostřelo-vali planetu. Při prvním výstřelu bychom pravděpodobně zasáhli vlastní loď.

Ano, Perry to také pochopil! Slyšel jsem, jak vydává povel za každou cenu se zdržet palby. Proto jsem doufal, že nám pomohou mutanti.

Moje naděje dlouho nevydržela. Stalo se něco, co mě nejdřív překvapilo a pak poděsilo.

Gucky se chtěl teleportovat, ale nepodařilo se mu to. Nedokázal se odhmotnit, zůstal stát na místě.

Tolot se zvedl a zahulákal:

„Neskákej!"

Jeho výkřik byl poslední, co jsem slyšel. Zalehly mi uši a přepadl mě pocit podobný závratí. Rozhlédl jsem se.

Rhodan si rozepjal přezku na bezpečnostním pásu a vstával. Otvíral ústa, ale nic nebylo slyšet. „Co to je?" odečetl jsem mu za rtů. Bezmocně se podíval na Halut'ana, který stál uprostřed můstku jako černá socha a s napřaženýma rukama se snažil udržet rovnováhu.

Najednou začalo něco vzdáleně bzučet. Byl to pohon lodi, který inženýr Hefrich o své vůli zapnul naplno. Jindy by to byl nesnesitelný řev.

Rhodan nic nenamítal. Bylo by to také zbytečné. Naše vnější optika přenášela na panoramatické obrazovky fantastické výjevy.

Hnali jsme se nad rozlehlou krajinou. Vynořily se zelené plochy. Pak z nich byly lesy, řeky a jezera. Krajinou chodili lidé - nebo to

byli Tefrodi? Objevilo se veliké město s vysokými věžemi. Z kosmodromu, který jsme před okamžikem ještě neviděli, startovaly kosmické lodě.

Obrazy se rychle střídaly. Připadalo mi to jako zrychlený film. Pusté Vario se stalo kvetoucí planetou.

Cart Rudo tlumeně vykřikl. Reagoval jako kapitán, který vidí, že se k němu blíží jiná kosmická loď a hrozí srážka. Cizí loď ale proplula skrze nás, jako by jí nic nestálo v cestě!

Teď se mi teprve rozjasnilo. Naše hmota nemůže být stabilní. Něco nás odhmotnilo. Zvláštní bylo, že jsme přitom neztratili vědomí, viděli jsme a mohli jednat. Všechno jsme prožívali, jenom jsme nebyli částí děje. Lépe řečeno částí času. Zamrazilo mě, když jsem si to uvědomil. Věděl jsem své o experimentech s časem. Copak Mistři ostrovů dokážou změnit časovou rovinu a přesadit těla do jiné epochy?

Icho Tolot to pochopil ještě dříve než já. Jeho hlas, který se jindy divně rozléhal, teď zněl jako šepot.

"Jsme uprostřed časového pole. Halutští vědci tento jev znají. S pomocí energie velkého slunce je možné přesunout časovou epochu. Experimenty s časem byly na Halutu před pěti tisíci lety zakázány. Mohou být škodlivé."

Mlčel jsem. Ani Rhodan nepromluvil. Snad už teď uznával, že jsme měli včas odletět ze soustavy Big Blue.

Venku se střídaly jednotlivé epochy. ve zpětném běhu se nám promítala doba budování planety Vario, její osídlování Tefrody podobnými lidem, stavba obrovských zařízení pod povrchem a přísun kosmickými loděmi.

Na vrcholu průmyslového budování se scény zastavily. Poslední obraz setrval.

„Skoč, Gucky," vykřikl Rhodan bez rozmyšlení.

Myšob to zkusil, ale ani tentokrát se mu to nepovedlo. Místo toho jsme byli vystaveni takovému tlaku, že nás to přimáčklo do křesel.

„Vyzaňují nás," volal Tolot, který bez potíží zůstal stát.

Těžko říct, jakým hyperfyzikálním procesům jsme byli vystaveni. Hlavně jsme nevěděli, v které časové epoše se vynoříme. Usilovně jsem přemýšlel, jaký smysl by mohla tahle akce mít. Kdyby nás chtěli zničit, proč by volili tak složitou cestu?

„Odsunují nás," uvažoval Melbar Kasom. „Odsunují nás jako

nepohodlné cizince. Ale divil bych se, kdyby na nás na konci nečekala namířená děla. Pozor, tohle je situační transmitter!"

Uviděli jsme temně červené ohnivé kolo, které vzniklo na pozadí tmavého vesmíru. Mělo v průměru asi milion kilometrů. Uprostřed se převalovaly podivné proudy, které naznačovaly, že tam probíhá přesunování.

Tyto transitory byly proměnlivé útvary. Vyžadovaly techniku, kterou jsme my neovládali. Teď bylo zcela jasné, že v této hře mají prsty Mistři ostrovů.

Planeta Vario pod námi mizela. He-frichovy stroje běžely naplno. Big Blue už zase vypadalo tak jako předtím. I kdybychom se vrátili o tisíciletí do minulosti, vzhled té hvězdy by byl stejný.

Všechn výkon strojů se soustřeďoval na vyrovnávání tlaku uvnitř lodi. Inženýr Hefrich se ještě jednou pokusil uniknout silám, které nás poutaly a pohrávaly si s námi. Obrovské motory kosmické lodi však žalostně zklamaly. Tomu jsem aspoň rozuměl. Přeměněné síle velkého slunce nemohlo nic odolat.

Icho Tolot produsal můstkem. Uložil se na své lehátko a začal tuhnout. Věděl jsem, že se molekulární přeměnou svých buněk mění v ocelový blok, který sotva dává najevo, že je v něm život. Tato schopnost Haluťanů nám už mockrát pomohla. Hlavně tehdy, když jsme byli v bezvědomí po šoku vyvolaném přenosem. V takových situacích mohl náš obr jako jediný účinně zasahovat.

Rhodan rychle pochopil, co nás čeká. Nouzovým ovládním přepojil strojovny číslo tři a čtyři a vyslal jejich energii do nových vyrovnávačů šoku. To byly speciální přístroje, schopné vyrovnat šok vzniklý od-hmotněním.

O vteřinu později jsme se velkou rychlostí vřítili do změti uvnitř rudého transmiteru a zmizeli jsme.

Ucítíl jsem bolestivé šubání z odhmotnění a následného zhmotnění. Oba pocity se překrývaly. Přenos tedy nemohl být na velkou vzdálenost.

Mlha před mýma očima se projasnila. Naše stroje pořád ještě běžely na plný výkon. Spotřebiče vyžadovaly hodně proudy.

Před námi svítilo souhvězdí, které jsme dobře znali. Jak jsem se snažil vyrovnat se s novou situací, slyšel jsem kolem sebe výkřiky překvapení a úleku.

Ten šestiúhelník obrovských modrých hvězd, k němuž jsme se řítili, měl přece být ve středu Mléčné dráhy!

Protože jsme ale nebyli v naší galaxii, nýbrž v mlhovině Andromeda, bylo mi jasné, že jsme se ocitli před velkým transmitterem této mlhoviny, který Perry tak horečně hledal.

Tento slunečný šestiúhelník byl dvojčetem našeho transmiteru v Mléčné dráze, od kterého začala naše cesta do Andromedy. Byla to přesně stejná uměle vybudovaná sestava, která určitě neměla jinou úlohu než přenášet tělesa na velké vzdálenosti.

Dostali jsme se do středu mlhoviny Andromeda prostě tím, že jsme vběhli do léčky.

Asi pětinou rychlosti světla jsme klouzali do slunečního transmiteru. Za několik vteřin nás uchvátí a rozloží na atomy. Měl jsem právě ještě čas ohlédnout se na Perryho.

On se smál! Bylo to k nevíře, ale ten Pozemšťan se smál, jako by neměl žádné nervy a jako by byl na příjemném výletu.

Klidně prohlásil:

„Vsadím se, že nás posílají zpátky do Mléčné dráhy. Teď uvidíme, jestli nás tenhle transmitter přenese rovnou do šestiúhelníku v naší galaxii, nebo na nějakou přestupní stanici. Jestli je možné přímé spojení, musíme udělat všechno, abychom jim tenhle šestiúhelník trochu pocuchali.“

„Nenapravitelný blázeň!“ okřikl jsem ho. „Máš na kahánku, ale mluvíš, jako by ti stačilo kývnout prstem, aby se tu objevilo padesát tisíc bojových lodí a zničilo transmitter. Pozemšťane, za okamžik zažiješ, jak ti silnější protivník dá přes nos. Snad potom budeš zase stát nohama na zemi!“

Zašklebil se na mě! Málem jsem vyletěl z kůže, ale ten šílenec se šklebil jako uličník. Bylo to prostě nepochopitelné.

Už jsem neměl čas divit se jeho chování. Šest modrých obrů nás vtáhlo mezi sebe. CREST III byla stržena do středu šestiúhelníku a tak rychle odhmotněna, že jsem to nestačil sledovat. Jenom Vyrovnávače šoku stačily zareagovat.

Ztratil jsem vědomí. Bolest při odhmotnění jsem sotva pocítil, tak bleskově proběhlo.

6.

Buněčný aktivátor bušil tak silně, až jsem se bál, že se porouchá. S mým tělem se muselo stát něco strašného, jinak by aktivátor takhle

nereagoval. Se zasténáním jsem pootočil hlavu a podíval se na Rhodana. Byl už také vzhůru. Melbar Kasom se probouzel a vyrážel neartikulované výkřiky. Icho Tolot měnil strukturu svého těla a začínal se zase pohybovat.

Plukovník Cart Rudo byl ještě v bezvědomí. Nositelé aktivátorů na tom byli o něco lépe. Bylo jasné, že jsme byli přeneseni na velkou vzdálenost, možná až do Mléčné dráhy.

Ta myšlenka způsobila, že jsem byl rázem čilý. Zhluboka jsem se nadechl a sklouzl jsem z lehátka. Icho Tolot přešel dlouhými kroky k řídicímu pultu. Plukovníka jednoduše stáhl z křesla a položil na podlahu, aby měl přístup k ovládacím přepínačům. Zase jednou jsem musel obdivovat sílu tohoto obra. Halut'any stvořila příroda jako bojové stroje.

Na našich obrazovkách svítil povrch planety podobné Zemi. Viděl jsem rozsáhlé průmyslové závody, rozlehlé kosmodromy a vysoké hory. Můj rozum se zpěchoval přijmout to, co oči viděly. Pak řekl IchoTolot klidně:

„je to tak, Arkonidane, vyneslo nás to nad Kahalo. Tohle byl skutečně přímý přenos ze středu mlhoviny Andromeda do středu Mléčné dráhy. Podívejte se! Pod námi je šest pyramid. Nalevo je velký kosmodrom, který jsme znali jako šrotiště zarostlé plevelem. Zaneslo nás to daleko do minulosti. Kahalo je právě v dobách svého největšího rozkvětu.“

Rhodan, který měl také aktivátor a byl už rovněž docela čilý, si klidně pohvizdoval nějaký starý popěvek. To mě zase rozčílilo! Musel opravdu předstírat, že se ho to netýká? Nebo s něčím takovým počítal, a skutečně nebyl překvapený?

Ironicky se na mě podíval. Zřejmě uhodl, nač myslím.

„Pozemšťané mají užitečnou vlastnost, přáteli: fantazii! Když nás naši protivníci chtěli přemístit rovnou do Mléčné dráhy, kde jinde jsme se mohli zhmotnit než nad Kahalem? To bys vlastně mohl vědět.“

Stiskl jsem rty a potlačil odpověď, která se mi drala na rty. Perry měl pravdu!

Kasom už byl vzhůru, postavil se a Vrávorál. Cart Rudo se rovněž probouzel. Cítil jsem, jak se mi rychle vracejí síly. Rozběhl jsem se do sousední zaměřovací centrály.

Major Enrico Notami byl ještě v bezvědomí. Prošel jsem

místností a vstoupil do rádiové centrály. Její velitel major Kinser Wholey už byl vzhůru. S bolestným úšklebkem se stavěl na nohy.

„Nikdo se neohlásil, pane. Už jsem vzhůru pár minut. Není to Kahalo?”

Jenom jsem přikývl. Už u zaměřovačů jsem si všiml, že loď nehnutě visí asi dvě stě kilometrů nad šesti pyramidami transmiteru. Co to znamená? Kosmická loď obvykle vylétěla z transmiteru stejnou rychlostí, jakou měla před odhmotněním. Bylo mi divné, že se nic neděje. Na planetě pod námi bylo živo. Tisíce kulovitých

lodí stálo na přistávací ploše. Nepřetržitě nějaké přistávaly a jiné vzlétaly. Určitě už nás museli zaměřit, a nechápal jsem, proč si nás nevšímají. Mistři ostrovů nás přece transportovali do Mléčné dráhy s určitým záměrem.

„Tuším, nač myslíš,” ozval se Perryho hlas z palubního interkomu. „Taky je mi divné, proč nikdo nic nepodniká. Podle výsledků zaměřování je tu nejméně padesát tisíc velkých kosmických lodí. Kdyby jim někdo dal rozkaz, snadno nás zničí. K čertu, řekni něco!”

„Najednou jsi nervózní!” posmíval jsem se. „Já taky nechápu, proč stojíme na místě a proč už nás dávno nerozstříleli. Řekl bych...”

Přerušila mě podivná melodie a cinkání. Obraz na obrazovkách se zavlnil, ale bylo poznat, že stále ještě stojíme na místě. Tolot je u řízení. Proč nouzově neodstartuje a neodletí odtud co nejrychleji?

Vzápětí jsem si vynadal bláznů. Start by nám nijak neposloužil. Bylo správné, že Haluťan nic nepodnikal. Ať udělá první tah v rozehrané partii nepřítel. A hlavně je nutné získat čas. Naše posádka je ještě z větší části v bezvědomí a nebyla by nám nic platná.

Melodie šílila. Cítil jsem v nohách nezvyklé šubání, které mi ale nevadilo.

Pak jsem uslyšel nejohrožnější výkřiky, jaké kdy v mém dlouhém životě dolehly k mým uším. Končily chroptěním, jaké snad mohla vydávat jen nestvůra z předhistorických dob.

Rozběhl jsem se zpátky na můstek. Haluťan se tam svíjel v křečích na podlaze. Rhodan stál stranou a zadržoval Kasoma, který chtěl Tolotovi pomoci. Obr pořád ještě naříkal. Jeho rudé oči byly zamžené. Pak náhle zmlkl a zůstal bezvládně ležet.

Opatrně jsem k němu přistoupil a dotkl se ho. Jeho tělo bylo tvrdé

jako skála.

„To dělá ta podivná melodie!“ řekl Rhodan. „Příteli, myslím, že vím, oč jde! Pořád ještě nás pokládají za halutskou loď. Ten zpěv je zbraň, která působí jen na organismus Haluťanů. Už víš, proč nás nenapadli jinak? Testují na nás své paprsky. Kdyby byli na palubě skutečně samí Haluťané, už by byli vyřízeni.“

V té chvíli už se probudila asi polovina posádky. To stačilo, aby loď mohla manévrovat. Rhodan řekl něco, co mě zaujalo. Jak to bylo? Nepřítel si myslí, že vyřídil Haluťany. Musíme dát najevo, že žijeme, jinak...

Zavolal jsem interkomem strojovnu. Major Hefrich se ohlásil.

„Hefrichu, hned odstartujte. ne, teď se mě na nic neptejte. Motory na nejnižší výkon, rozumíte? Musíme dát nepříteli najevo, že žijeme! ne tak rychlý pohyb, aby to vypadalo jako že utíkáme! Pěkně pomalu. Pak vám to vysvětlím.“

Rhodan mě sledoval a pochopil. Přikázal Hefrichovi, aby se přesně držel mých pokynů. Mezitím jsem pozoroval obrazovky lokátorů. Nad Kahalem se hemžila vesmírná plavidla všeho druhu. Největší kulovité lodě měly v průměru tisíc osm set metrů. Skutečně jsme se zhmotnili uprostřed mohutné flotily. Pořád ještě ale nepadl jediný výstřel. Byla to záhada, kterou jsem si marně lámal hlavu.

Ohlásil se velitel jedné Korvety. Teprve teď jsem si připomněl, že devět pomocných člunů bylo spolu s CRESTEM III vtaženo do víru událostí.

„Nadporučík Larigon volá kapitána vlajkové lodi. Co se to děje? Jsme ještě naživu, nebo jsme se dostali do pekla?“

Kinser Wholey přepnul dotaz k nám na můstek. Nadporučík Larigon se objevil na obrazovce, před kterou jsem stál. Zamával jsem mu. Zároveň jsem zaznamenal, že naše motory naskočily a CREST III se začala pohybovat.

„Ještě jsme naživu, nadporučíku. Následujte vlajkovou loď a ničemu se nediňte. Žádnou paniku. Nalodíme vás i ostatní Korvety, jakmile se situace vyjasní. Končím.“

Ozval se znovu Kinser Wholey.

„Volá nás Kahalo. Pozor, pane, mluví univerzálním jazykem Tefrodů. Odpovězte tefrotsky.“

Trhl jsem sebou. Tak přece jsou na Kahalu Tefrodi. Jejich jazyk jsme si osvojili pomocí Kalakových nahrávek. Ohlédl jsem se na

Perryho a naznačil mu, aby šel k obrazovce místo mě. Zavrtěl hlavou.

„Jen to převezmi, Arkonidane. Neznám nikoho, kdo by uměl tak klamat nepřítele jako ty. Klidně se pro-hlas za velkého pašu Andromedy nebo něco takového. Hlavně když nás vytáhneš z téhle bryndy.“

Melbar Kasom rychle odtáhl Tolotovo bezvládné tělo do pozadí. Potom Wholey zprostředkoval spojení.

„Testovací ústředna Tanta III volá kapitána dálkové kosmické lodi ze soustavy Tefa. Byli jste prověřeni. Závady neshledány. Opusťte zónu zhmoťňování a poslouchejte rozkazy zdejšího velitele. Vykliďte zónu příletu.“

Horečně jsem přemýšlel. Počítač nás zřejmě pokládal za Tefrody, kteří se usadili v mlhovině Andromeda. Bylo to čím dál zajímavější! V čem udělali Mistři ostrovů chybu? Pokládal jsem za samozřejmé, že po událostech na Variu tu budeme ohlášení.

Pozor! Zdejší počítač dostal zprávu, že se blíží ze sousední galaxie halutská loď!

Pochopil jsem, že si teď musím zahrát na tefrodského velitele.

Jen tak mimochodem jsem poslouchal hlášení přicházející na můstek. Posádka už byla zase připravená na svých místech. CREST III se znovu stala strašlivým bojovým strojem. Volně jsme se vzdalovali ze zóny, o které mluvil počítač.

„Přepojuji vás na místního velitele, pane," oznámil mi tefrodsky major Wholey. Na obrazovce se objevil starý muž s bílou bradou a prošedivělými vlasy. Měl na sobě skvostnou uniformu s neznámými odznaky hodnosti a četnými vyznamenáními. Plet' měl snědou jako všichni Tefrodi, v chytrých očích žhnul vnitřní oheň. Byl jsem přesvědčen, že to není uměle vyrobený duplikant. Jeho tvář svědčila o vyhraněném charakteru.

„vy jste se asi úplně zbláznil, vy tefrodsky rádoby hrdino," křičel muž v uniformě a bušil pěstí do stolu, který jsem neviděl.

Byl jsem zmatený. Z oslovení vyplývalo, že velitel sám není Tefrod. Co tedy je?

Uvědomil jsem si, že zapomínám na možný posun času. Neměl jsem tušení, v které epoše jsme se ocitli. Možná je tohle doba, kdy došlo k osídlení Andromedy.

„No tak, jste němý?" rozkřikl se muž ještě víc. „Co vás to napadlo, objevit se tu mimo plán a narušit můj evakuační program? Mohl byste vědět i vy, že Lemurské impérium zápasí o život! Mohl byste vědět, že potřebujeme odeslat velkým transmitterem třicet miliard uprchlíků do bezpečí a usídlit je tam, kde se před dvaadevadesáti lety usadil váš dědeček! je to od vás nestydaté, nejdřív blokovat transmitter a pak ještě klidně čekat, až proběhne testování. Proč neodletíte?"

Bylo to čím dál jasnější. Podíval jsem se na Rhodana. Byl bledý jako stěna. Už začínal tušit, oč jde. Já také.

Postavil jsem se do pozoru a pozdravil jako Pozemšťané, protože jsem tefrodský pozdrav neznal. Pak jsem stručně prohlásil:

„Kapitán Atlan, pane, velitel tefrodské bitevní lodi CREST III. Dovolím si vysvětlit, proč jsem tak dlouho váhal, pane. Mám velký respekt před vašimi děly."

Vousáč se ušklíbl. Za ním se dva nebo tři muži dali do smíchu. Neviděl jsem je, ale byli mi sympatičtí.

„To je tedy nejlepší výmluva pro taktickou chybu, jakou jsem kdy slyšel. Zdá se, že vy ostrovní kolonisté nejste hloupí. Jsem admirál Hakhat, vrchní velitel ústředního transmitteru. Ta obrovská loď je váš nový vynález?"

Teď byla situace kritická. Jaké byly asi vztahy mezi Tefrody a příslušníky Lemurského impéria? Co mohl admirál vědět o stavbě kosmických lodí prvních Tefrodů, kteří podle všeho jako první uprchlíci opustili Mléčnou dráhu a získali si zřejmě nevalnou pověst? Nezbylo mi než si vymýšlet a riskovat dál. Přitom jsem se snažil vytáhnout z admirála nějaké informace.

„Vlastně ano, pane. CREST III byla postavena v tajnosti za čtyřicet let. Brzy budou hotové další."

Pohrdlivě ohrnul rty a řekl něco mužům v pozadí. Nerozuměl jsem mu.

„Chápu," pokračoval. „Už nám víckrát poslali tefrodské lodě s tefrodskými posádkami na pomoc. Neosvědčily se. Jste vyzbrojeni po zuby. Jestli jste přiletěli pomoci nám ubohým Lemurům, zkuste to. Právě začala čtrnáctá halutská ofenzíva. Dobře vám ale radím, nezkoušejte to s tou vaší obrovskou nemotornou plechovkou proti halutské bitevní lodi. Může vám být jasné, že by velitelé naší flotily po dvaadevadesáti letech války nepřikročili k evakuaci pěti set

planet, kdybychom ještě měli naději, že se s těmi halutskými bestii vypořádáme. Věnujeme vám posmrtnou vzpomínku, víc pro vás nemůžeme udělat, kapitáne. A teď už konečně odleťte. Čekám halutskou bitevní loď, kterou mi sem posílají transmitterem."

„Co, prosím?" zakoktal jsem se.

To ho zase dopálilo. Aspoň byl sdílnější.

„Milý pane, to jste si nevšiml, že když jste se zhmotnili, prošli jste novým druhem testu? Kdybyste byli Haluťané, nic by vás nezachránilo. Je to rezonanční záření, které účinkuje speciálně na strukturu molekul Haluťanů. Dostanou křeče a ztuhnou. Teď se asi divíte, kde se vzali Haluťané v oblasti ostrovů. Nějak se tam dostali, jinak by je nemohl tamější transmitter vyzářit k nám."

Teď jsem věděl, proč na nás nestříleli. Mezi Andromedou a naší galaxií byl zřejmě nepřetržitý provoz, a nikdo nevěděl, kdy se z transmitteru zhmotní nepřítel. Proto nás uvítala jen ta melodická zbraň.

Chtěl jsem se dovědět ještě víc, proto jsem riskoval.

„Neměl byste nás tolik podceňovat, admirále. Víím o tom, že se Haluťan objevil v oblasti ostrovů. Jenom mě překvapuje, že jsme se ho zmocnili."

„vy jste se ho určitě nezmocnili, Tefrode," řekl Hakhat sarkasticky. „Nepočítal jste s tím, že je teď v centru ostrovů lemurská flotila. Haluťan byl jistě přemožen za mimořádných okolností. Řekněte, kdy už konečně uvolníte výstup z transmitteru? Jestli nezmizíte do tří minut, vyšlu další vlnu

transportu. To by pro vás nemuselo dobře dopadnout. Ostatně — kdo vás sem vlastně poslal? Některý z vašich admirálů? A jestli ano, tak který?"

Rychle jsem hledal výmluvu.

„Žádný tefrodeský admirál mě neposílá, pane. Přiletěli jsme o své vůli. Chceme najít domovskou planetu Haluťanů a zničit ji. Vaše vláda nás jistě podpoří. Naše loď..."

Přerušil mě hurónský smích z hrdel nejméně čtyřiceti tisíc Lemurů. Náš rozhovor zřejmě odposlouchávali důstojníci všech kosmických lodí. Řvali smíchy, že jsem to v životě neslyšel. I sám Hakhat se smál, až mu tekly slzy do vousů.

„Zničte je, Tefrodi, zničte je!" popadal dech starý muž.

„Takového optimistu jako vy jsem ještě neviděl. Mluvíte tak

upřímně, že se vám musím omluvit, jestli jsem předtím byl na vás hrubý. Tak jen klidně leťte za naší vládou a pokuste se získat ji pro vaši ofenzívu. Sotva uspějete. Doufám, že znáte souřadnice naší domovské soustavy? Poslední tefrodský kapitán, který mi nabízel pomoc proti Halut'anům, je totiž neznal."

Lemurští důstojníci se pořád ještě hlučně smáli. Všichni mě přirozeně viděli na svých obrazovkách.

Znervózněl jsem. Jak bych mohl znát souřadnice bájně planety Lemur? Najednou mě něco napadlo.

Prohlásil jsem chladně: „vy mě opravdu podceňujete, pane. Vzdálenost činí padesát jeden tisíc světelných let. Směr znám. Kromě toho bych vám rád sdělil, že se mi podařilo v ostrovním centru získat informace o domovské planetě Halut'anů."

Hakhat přikývl. „Dobře. Vypadá to, že se vyznáte líp než ten před vámi. Dejte si pozor, ať se nepřimotáte do cesty některému halutskému svazu. Jejich lodě teď mají nové energetické štíty. Ať máte nevím jaké zbraně, nenajdete na nich zranitelné místo. Jestli nám chcete opravdu pomoci, leťte na Lemur a vezměte na palubu několik tisíc uprchlíků třídy A. Když odvezete do bezpečí vědce a techniky, uděláte pro příští rozvoj víc, než byste dokázali nějakým neuváženým útokem, odsouzeným předem k nezdaru. Poslechněte, co vám radím, kapitáne Atlane. No, konečně jste se dali do pohybu. Vaše strojovna ale plní povely s neobyčejnou rychlostí."

A zase ten řehot z nesčíslných hrdel. Cítil jsem, že rudnu v obličejí. Rhodan se na mě šklebil. Celou tu dobu stál mimo záběr a v roli pozorovatele se dobře bavil.

CREST III prudce odstartovala. Spojení s admirálem se přerušilo. Zato se ohlásil jeden z jeho podřízených. Byl to mladý muž s výraznými rysy. Přiložil pravou ruku ke rtům a pak ji napřáhl dopředu. Byl to podobný pozdrav, jaký jsem viděl ve staré pozemské Indii.

„Kapitán Tuthlan, velitel lehkého křižníku HELIPOS. Provedu vás chráněnou zónou, nebo by vás ještě sestřelili. Následujte mě, prosím."

„Děkujeme za přátelskou službu, kapitáne. Ale sestřelit nás by nebylo tak jednoduché. Smíme aktivovat ochranný štít?"

„Beze všeho, nám to vadit nebude. Tefrode - nedejte se ukolébát velikostí své lodi. Kvantita ještě není kvalita. Za dvaadevadesát let

války jsme se poučili víc než vy. Nemyslím to urážlivě."

„Já to tak neberu. Můžu se ještě něco zeptat? Jak jste dostali zprávu, že transmitterem přiletí halutská loď?"

„Zprávu přinesl kurýr ze sousední galaxie."

Dali jsme se na cestu. Kapitán Tuthlan s ohledem na nás letěl pomalu. Musel jsem se tomu smát. Kdyby tak věděl, co CREST III dokáže!

Proletěli jsme hradbou lemurských strážných lodí a asi po půlhodině jsme byli ve volném vesmírném prostoru. Kahalo ani soustavu Orbon už jsme neviděli. Náš doprovod nás opustil.

Perry Rhodan dal mezitím propočítat potřebné souřadnice a stanovil kurz. Stačilo nám jen o něco zvýšit rychlost a mohli jsme se dostat do lineárního prostoru. Než k tomu ale dal Perry příkaz, přišel za mnou.

Šel těžkým krokem a byl bledý. Hned jsem věděl, nač se mě zeptá.

ATLANOVA ZPRAVA

7.

Stál přede mnou a hledal slova. Bylo mi ho líto. Muselo to být pro něho těžké poznání.

Uchopil mě oběma rukama za ramena a stiskl, až to bolelo.

„Počítač to vyhodnotil stejně jako ty. Atlane, příteli..." Hlas se mu zlomil a pronikavě šedé oči se zamžily. „Jak to, že jsi najednou věděl, kde je planeta Lemur? ve stejné vzdálenosti od Kahala, jakou jsi uvedl, je Země! Sluneční soustava! Jak to, že jsi to tak rychle věděl?"

Jemně jsem setřásl jeho ruce z ramen a objal jsem ho.

„Příteli, já jsem o několik tisíc let starší než ty. O Lemuru vím z bájesloví Pozemšťanů. ty pověsti se u vás tradovaly z generace na generaci, a sám víš, že v nich bývá zrunko pravdy. Lemurie byl podle bájí zemědělel, který se ještě mnohem dřív než Atlantida potopil do dnešního Tichého moře. Velikonoční ostrovy se zvláštními sochami a neobvyklou faunou jsou prý poslední zbytek Lemurie. ke katastrofě došlo dlouho před mým prvním přistáním na Zemi, a to už je deset tisíc let. Už tenkrát si obyvatelé Atlantidy vyprávěli zkazky o Lemurii, kdysi mocné říši. Proto mě napadlo, že by to mohla být Země a ukázalo se, že mám pravdu."

„Já se zblázním," zašeptal Perry a ruce se mu trásly.

„Ale nezblázníš. Vždyť přece víme, že jsme byli přeneseni do minulosti. Dokonce mnohem dál, než jsme předpokládali. Odhaduji to na čtyřicet tisíc let."

„Ne!" zasténal Perry.

„Určitě. Icho Tolot nám přece vyprávěl, že jeho lid kdysi ovládal Mléčnou dráhu, dokud se nenabažil výbojů a dobrovolně se nerozhodl žít v míru. K tomu podle Tolotových slov došlo asi před padesáti tisíci lety. Vidíš souvislosti? Perry, ti Lemurové jsou prapředci dnešního lidstva. Dostali jsme se do doby, kdy se kosmická říše Lemuru rozpadá. Měli nepředstavitelnou techniku přenosu, a tak se jim podařilo uprchnout do mlhoviny Andromeda. Dnešní Tefrodi, přičemž dneškem myslím reálný čas, jsou potomci tehdejších vystěhovalců. Zemi pravděpodobně vylidnila invaze Haluťanů. Ti ji pak nějaký čas používali jako základnu a pak zase vyklidili. To také vysvětluje panický děs, který se zmocňuje všech Tefrodů, když se objeví náš přítel Icho Tolot."

Perry mě zaujatě sledoval. Klidně jsem pokračoval:

„Mistři ostrovů mají v této epoše bezpochyby svoji časovou centrálu. Udělali tu chybu, že nás pokládali za Haluťany, ohlásili nás tak a očekávali, že nás zničí buď nová zbraň nebo Hakhatova flotila. Jsem přesvědčen, že originály duplikantů pocházejí z epochy, v níž jsme teď. Vybrali nejschopnější muže lemurské flotily, transmitterem je poslali do Andromedy, a tam je v časové pasti na Variu přeřadili do reálného času a na dupli-kačních lodích nebo planetách je rozmnožili. Tak získali Mistři ostrovů silné, chytré a bojovné posádky lodí pro boj s Maahky. Dábelský systém, ale zřejmě dobře funguje."

„ty jsi fantasta!"

Usmál jsem se na něj a ohlédl jsem se po našem vedoucím lékaři, který právě vstoupil na můstek.

„Haluťan se už probral," oznámil stručně doktor Ralf Artur.

„Hned jsem mu přehrál záznam Atlanova rozhovoru s lemurským admirálem. Icho Tolot z toho byl celý vyjevený. Tvrdí, že jsme byli vrženi aspoň o padesát tisíc let do minulosti, protože v té době si jeho divocí předkové podrobovali ohněm a mečem Mléčnou dráhu. Dále říká, že tehdejší lidstvo, tedy ti Lemurové, jak si říkali, bylo vedle Halutu nejmocnější silou v galaxii a že vzdorovalo halutské expanzi

celých sto let. Taky si myslí, že nás Mistři ostrovů považovali za halutskou kosmickou loď, která se nedopatřením zatoulala transmitterem do sousední galaxie a tropila tam neplechu. Mysleli si, že jsme přišli z minulosti. V tehdejším zmatku se asi takové věci stávaly."

CREST III se řítí časem a prostorem ke vzdálené Zemi, které se v této epoše říkalo Lemur. Cestu jsme dobře znali, už jsme tudy letěli mnohokrát - ovšem o padesát tisíc let později. Mezi posádkou se živě diskutovalo, ale to mi starost nedělalo. Pozemšťané se dovedou rychle přizpůsobit situaci.

Také Rhodan se rychle vzpamatoval. Svolal poradu důstojníků a přizval i vědecké pracovníky. Probírali jsme situaci ze všech stran. Rhodan naznačil plán:

„Musíme se dostat transmitterem zpátky do mlhoviny Andromeda. Tam pak najdeme planetu Vario, která už v téhle epoše rozhodně existovala jako časová past. To by bylo, abychom nenašli cestu zpátky do reálného času."

V té době jsme se právě vynořili z meziprostoru do normálního vesmíru, abychom popřáli strojům odpočinek. Využili jsme toho a posbírali na palubu devět pomocných člunů, které nás celou tu dobu následovaly. Po poradě jsme zase přešli do lineárního prostoru.

ATLANOVA ZPRAVA

8.

Příště jsme se už měli vynořit do Einsteinova vesmíru poblíž oběžné dráhy Pluta. Mrazilo mě při té představě.

Icho Tolot už se zcela zotavil. Přiznával, že vlnění rezonančního zářiče ho málem připravilo o život. Lemurové tedy ještě před svou konečnou porážkou vyvinuli proti Haluťanům účinnou zbraň, jenže už neměli čas ji dostatečně využít.

Tolot měl štěstí. Bleskově pochopil, co se děje, a stačil ještě přeměnit molekuly svého těla. Jinak by tu už s námi nebyl.

Čekaly nás teď ještě tři hodiny lineárního letu. Pak se vynoříme na hranicích sluneční soustavy. Haluťan nám v konferenčním sále objasňoval všechno, co věděl o výbojích svého lidu proti Lemurům. V reálném čase byli Haluťané pokojný národ, a jen občas se u některého jedince objevila touha po dobrodružství. Takzvané puzení. Ichu Tolot byl jeden z nich. Vydal se na toulky, jak tomu říkali, a

přidružil se k nám.

„Vím o tom, že moji předci narazili na velký národ, který v prvních padesáti letech války kladl tak rozhořčený odpor, až hrozilo vyhubení celé rasy Haluťanů. Později se válečné štěstí otočilo. Až dosud jsem nevěděl, že tento národ byli vlastně předci nynějších Pozemšťanů," dodal nejistě.

„My ti přece nic nevyčítáme," zdůraznil Perry. „Nesmíme zapomínat, že to vše se ve skutečnosti odehrálo před padesáti tisíci lety. Prosím, pokračuj."

„Máte pravdu, pane. Chtěl bych vám něco povědět o posunu času. Byli jsme přesazení do minulosti polem absolutní nuly. To se dá vyrobit jen při spotřebě ohromného množství energie, jakou může dodat jedině slunce. Vario není nic jiného než obrovitý měnič pole. Halutské výzkumy, které už jsou teď zakázané, dokazují, že takový posun pole může vést ke katastrofě."

Tolot uzavřel slovy:

„To, co se děje v této časové rovině, se nás v podstatě netýká. Je to uměle vytvořený čas. Jediná důležitá věc je najít cestu zpátky do Andromedy a tam se pomocí měniče na Variu dostat zpátky do reálného času. Ta planeta je bezpochyby neustále v provozu a funguje oběma směry, dopředu i dozadu. Souhlasím s vyhodnocením počítačů, podle něhož si Mistři ostrovů obstarávají lidský materiál z minulosti. Je možné, že jde o potomky Lemurů. Také jsem ochoten tvrdit, že sluneční transmutery zkonstruovali lemurští vědci. Tehdejší lidstvo mělo tak vyvinutou vědu, že poznatky dnešního lidstva jsou proti tomu ubohé."

Podíval jsem se na Rhodana. Dělal si poznámky a tvářil se bezvýrazně. Byl jsem rád, že už překonal první šok.

Tolot se usadil do svého speciálního křesla. Pohodlně by se do něj vešlo pět mužů.

„Nechci nikoho urážet, pane. Prostě je to tak. Můžete být na své předky hrdý. Lidstvo dosáhlo před padesáti tisíci lety takového stupně vývoje, který není srovnatelný s ničím v reálném čase. My se teď v této pradávnej epoše ocitli. Všimli jste si, že kosmické lodě na Kahalu docela samozřejmě používají lineární pohon?"

Prisvědčil jsem. Tolotův způsob výkladu mě fascinoval.

Perry ukončil poradou. Už bylo načas. Všechno jsme probrali tak podrobně, jak se dalo.

„Atlanovo přesvědčivé herecké vystoupení nad Kahalem se nemůže opakovat. Podruhé by se už ten zkušený lemurský admirál nedal oklamat. Povedlo se to jen proto, že byl nad Kahalem takový dopravní chaos. Kromě toho čekali halutskou loď. Za normálních okolností by nás prohledali skrz naskrz. Štěstí, že Tefrody už předtím častěji napadlo posílat lodě vlastní výroby transmitterem. Zaletíme k Zemi a pokusíme se dostat tam

další informace. Nebude to jednoduché."

„Zemi bude určitě střežit domácí flotila, pane!" připomněl Cart Rudo.

Rhodan přikývl.

„To bude problém. Počítače ale došly k závěru, že se Mistři ostrovů nepokusí varovat admirality Lemurů. Teď už Mistři vědí, že se dopustili chyby. Budou nás chtít dostat jinak. Lemurové v této epoše určitě nemají ani tušení, že Mistři o padesát tisíc let později našli způsob, jak se libovolně vracet do minulosti a získávat odtud mužstvo, materiál všeho druhu a možná dokonce celé kosmické lodě. Zvláště lemurstí vědci o tom určitě nevědí, jinak by našli prostředek, jak tomu zabránit. Počítám tedy s tím, že vrchnímu velitelství lemurské domácí flotily se budeme moci dál vydávat za Tefrody, jejichž dědeček už při prvním útoku Halut'anů uprchl do Andromedy. Zůstaňme při tom."

Konferenční sál se vyprazdňoval. Obrazovky pohasínaly. Nebyl jsem ve své kůži.

Objevil se přede mnou major Curt Bernard, hlavní účetní a hospodářský správce CRESTU III. Zaujal pro něj typický nevojenský postoj. Shlížel jsem na jeho řídké světlé vlasy a uvažoval, co má asi zase na srdci.

„Smím se na něco zeptat, pane?" začal s gestikulací.

„Nebud'te tak nervózní, majore. Oč jde?"

„Přistaneme na Zemi?"

„Pravděpodobně. Tedy, jestli nás dřív nesesetřelí lemurská domácí flotila, která bude jistě stejně silná jako strážná flotila nad Kahalem."

„To je strašné. Který rarach mi poradil, abych nastoupil na tuhle loď. Nevadí, pane. Budu potřebovat tři tisíce tun čerstvé vody, čerstvé zásoby a podobné náležitosti. Rád bych vás požádal, abyste se přimluvil u šéfa. Na tyhle důležité věci nesmíme zapomenout."

„Jiné starosti nemáte?“

Úkosem se na mě podíval.

„Pane, máme na palubě civilizované lidi, a nedostatek čerstvé vody je citelně trápí. Podle mého není psychologicky únosné odpírat mužstvu čerstvou vodu a zeleninu, když počítáme s přistáním.

Vyvolává to podvědomý odpor!“

„Dobrá, dobrá, budu na vás myslet!“ přerušil jsem ho a spěchal k nejbližšímu antigravitačnímu výťahu. Bernard šel za mnou a pokračoval ve výkladu. Volal na mě moudrosti, i když už jsem byl v šachtě.

Ryze intuitivně jsem dospěl k rozhodnutí, aniž jsem se napřed poradil s Perrym. Teď, o pět minut později,

mě rozkazy ještě neodvolal. Zřejmě s nimi tedy souhlasí.

Venku za pancéřovanými stěnami lodě zuřilo peklo. Počet zaměřených lodí se nedal odhadnout ani zhruba, natož přesně spočítat. Obrazovky lokátorů hmoty a energie nepřetržitě žhnuly. Ukazovaly atomové výbuchy nepředstavitelných rozměrů.

Mohli jsme rozeznat dvě proti sobě stojící fronty. Z mezihvězdného prostoru útočilo asi deset svazů, každý z nich o pěti až šesti stech kosmických lodí. Vzduchovala jim pevná řada, z níž šlehala nejstrašlivější palba, jakou jsem kdy zažil. Prostor poblíž dráhy Pluta, kde jsme se vynořili do normálního vesmíru, planul asi sto tisíce výbuchy. Oslnivě jasné koule žhavých plynů se dotýkaly svými okraji a vytvářely tak širokou hráz atomového ohně, v níž hynuly lodě útočníků.

Povedlo se nám objevit se přesně uprostřed mezi oběma liniemi, a tak jsme dostávali nadílku z obou stran. Naštěstí jsme byli na okraji, kde zřejmě operovaly jen menší jednotky.

Bylo mi jasné, že jsme přiletěli právě včas, abychom se stali svědky útoku Haluťanů na Sluneční soustavu. Nedalo se pochybovat, že jsou to Haluťané. Také oni stavěli kosmické lodě kulovitěho tvaru, jenže bez ztlustění na obvodu, které bylo typické pro Lemury a Pozemšťany.

Haluťané používají i dnes, tedy v reálném čase, tentýž tvar. Má to určité statické výhody. Motory umísťují ke spodku lodi, tam také vyčnívají hlavní trysky. V úrovni rovníku, kde mají motory Pozemšťané a Arkonidané, mají halutské kosmické lodě větrací a

nakládací vstupy.

Lodě, které bránily Sluneční soustavu, byly typicky lemurské konstrukce. Největší koule měly v průměru tisíc osm set metrů, byly tedy o tři sta metrů větší než bitevní lodě Solárního impéria. Naše CREST III, obr s průměrem dva a půl tisíce metrů, ovšem všechny předčila.

Už pět minut pracovaly naše vysílačky naplno. Snažili jsme se informovat vrchní velení Lemurů, že přicházíme jako přátelé. Nikdo v té chvíli nemyslel na to, jak neskutečná je naše situace. Lemurové a Haluťané, kteří tady proti sobě tak úporně bojovali, byli ve skutečnosti už padesát tisíc let mrtví.

Pak došlo k tomu, co jsem čekal. Asi" stovka lemurských křižníků se oddělila od hlavní bitevní linie a soustředila svou palbu na nás.

Z ústí jejich děl vyšlehl oheň. Zelený HD-štít CRESTU III bez námahy odrážel výstřely. Nebezpečnější než útok Lemurů byla současně zahájená palba halutského svazu, složeného převážně z velkých bitevních lodí,

kteří měly v průměru pět set metrů i víc.

„Copak ti blázni nevidí, že nepatříme k žádné z obou stran?“ vykřikl zlostně Rhodan. „Kdo tu střílí na koho? Hefrichu, šlápněte na to, přejdeme do lineárního prostoru.“

„Ruším příkaz!“ zakřičel jsem ještě hlasitěji. Zároveň jsem se hněvivě podíval na Perryho. „Tím bychom si neposloužili. Objevíme se vždycky znova v téže situaci. Pozor, dělostře-cům - vypalte na každou halutskou loď, která se vám objeví na mířidlech. Střílejte vším, co máte, v nejsilnějších salvách. Hefrichu - začleňte se do přední linie Lemurů. Ukážeme, na kterou stranu patříme. Ztraceně, nač ještě čekáte? Ted' máme příležitost ukázat zdejším vládcům, že na Tefrody je spolehnutí. A tím máme napůl vyhráno. Povolí nám přistát.“

Rhodan souhlasil. Cart Rudo manévroval k lemurským lodím. Naše vysílání v tom všeobecném zmatku pořád ještě nikdo nezachytil. Každá strana nás považovala za nepřítele a bušila do nás ze všech sil. Náš ochranný štít procházel zatěžkávací zkouškou.

CREST III vypadala jako ohnivý míč. Někteří lemuřští kapitáni ted' už jistě zbledli. Každá jiná loď by pod salvami, které jsme inkasovali, dávno explodovala.

Pak přišla chvíle, kterou jsem toužebně vyhlížel.

Major Cer Wiffert zřejmě stiskl všechny knoflíky, na které dosáhl. CREST III se po vypálené salvě tak otrásla, že jsem se musel něčeho přidržet.

Kolem nás se rozlehlo dunění a rachot. Na obrazovkách rozkvétala malá slunce. Wiffert střílel salvy v intervalech sedmi vteřin. Rychleji nedokázala automatika nabíjet transformační děla. Každých sedm vteřin vyplivla děla třicet bomb, každou s energií tisíc gigatun TNT. Střely se pohybovaly vyšší rychlostí než světlo. Zasahovaly cíl tak přesně, že jsem žasl.

Přední linie útočících Halut'anů byla asi milion kilometrů od nás. Pro transformační děla to nebylo nijak daleko. Na obrazovkách jsem viděl řadu malých sluncí, která Halut'anům pře-hrazovala cestu. Wiffert po každé salvě zamířil víc doleva a vytvořil tak čáru ohnivých míčů.

Po dvacáté salvě se automatika vypnula. Děla se přehrála. CREST III se otočila kolem své osy a ukázala nepříteli druhý bok, odkud zatím nepadl jediný výstřel.

A zase to začalo. Daleko od nás vybuchovaly halutské lodě po celých houfech. Vlétaly velkou rychlostí do Wiffertových malých sluncí, dostaly se až do středu ohnivých míčů a tam

podlehly jadernému procesu. Jejich zbraně ještě rozdmýchaly požáry a brzy se kosmický prostor podél dráhy Pluta podobal okraji novy.

My jsme zatím dostihli loď Lemu-rů a vyrovnali jsme se s jejich řadami. Už na nás nestříleli.

Představil jsem si, jak se nechápavě dívají na nestvůru plivající oheň, které žádný výstřel neuškodil.

O pět minut později bylo po všem. Na zaměřovačích už nebyly žádné nepřátelské lodě. Zbylí Halut'ané se zachránili útekem do lineárního prostoru. Jistě si dobře rozmyslí, než znovu zaútočí. Určitě nás pokládali za novou lemurskou loď.

Rhodan se zařadil do hlavního proudu lemurských lodí. Čekal jsem, že se teď už jejich kapitáni každou chvíli ozvou. Byl jsem proto připravený před velkou obrazovkou, ještě než se přihlásil Wholey.

„Volá nás lemurská vlajková loď TANATRA. Admirál Tughmon, pane. Přepojím vám ho.“

„Děkuju ti, že jsi opravil můj příkaz," řekl mi rychle Perry. „K čertu, rád bych věděl, proč jsem na to nepřišel sám. Je to tím, že máš víc zkušeností?"

Prisvědčil jsem a vžil jsem se zase do úlohy tefrodského důstojníka. Obrazovka se rozzářila, objevila se na ní tvář mladého muže. Měl černé viasy, sametově hnědou pleť Lemurů a světlé, pronikavé oči. Jestli je tohle vrchní velitel flotily, musí to být špičkový odborník.

„Admirál Tughmon, šéf lemurské soustavy, volá neznámou loď. Kdo jste? Prosím, představte se. Než přepojím - upřímné blahopřání. Něco takového jsem ještě nezažil."

Nemohl jsem potlačit úsměv.

„Jsem kapitán Atlan, velitel kosmické bojové lodi CREST III ze soustavy Tefa. Děkuji za uznání. Admirál Hakhat si myslel, že nic nesvedeme. Musím ovšem připomenout, že nepatříme k normální tefrodské flotile. Naši vědci udělali v posledních letech významné pokroky. Byl jsem pověřen nabídnout Lemurům, aby k nám vyslali oddíl vojenských vědců, kterým předáme novou útočnou zbraň. Sami jste viděli její účinky."

Vypadalo to, že je Tughmon nadšený.

„To je nejlepší zpráva za celá léta, kapitáne. Umím si představit, že Hakhat nebyl zrovna příjemný. Děkujeme vám za rychlou pomoc. Tohle už byl jedenáctý nálet za poslední týden. Snad si teď budeme moci trochu odpočinout. Máte nějaká zvláštní přání? Nepoškodili vám loď?"

„Ani trochu. Prosím, aby nám bylo povoleno přistát na Lemurů. Potřebujeme čerstvou vodu a čerstvou zeleninu, pokud je."

„Povoluji. Zavolám centrále. Ohlase se u vládního rady Orghona. Řídí teď úsek zásobování. Uvidíme se na Lemurů? mě vystřídají za tři týdny."

„V té době už musíme být zpátky na ostrovech, pane. Děkuji vám za vaši ochotu."

„Poděkovat musíme my. Uvolním vám cestu. Dejte pozor na pásmo plynů. Naše někdejší pátá planeta se teď roztáhla až ke dráze druhé planety. Rozhodně do toho nevleťte velkou rychlostí. Plyny jsou čím dál hustší."

Sluneční soustava tedy měla původně deset planet! Pásmo asteroidů, které známe, tedy vzniklo explozí planety mezi Marsem a

Jupiterem. Přiletěli jsme právě včas, abychom uviděli zánik této planety v poslední fázi.

Rozloučili jsme se s admirálem a Rhodan přešel do lineárního letu. Vynořili jsme se před pásmem plynu, který byl ještě do ruda rozžhavený, ale už vychládal. Největší hustotu měl v rovině, po které dříve obíhala planeta, směrem nahoru a dolů řídí.

Letěli jsme dál jen deseti procenty rychlosti světla. Přesto nárazové štíty žhnuly.

Mars jsme neviděli. Ionizované částičky, v nichž ještě probíhaly jaderné procesy, rušily i zaměřovače. Po krátkém lineárním letu jsme konečně uviděli Zemi. Mlčky a uchváceně jsme se dívali na zelenou planetu, zahalenou do bílého třpytu.

„Tam dole je teď pleistocén," řekl tiše Rhodan. „Žijí tam mamuti a jiní obři zvířecí a ptáčí říše. Kromě toho probíhá na Lemuru poslední doba ledová. Vidíte tu bílou září? Ledové masy od pólů postoupily až do střední Evropy a k velkým americkým jezerům. To mohl způsobit jen silný úbytek slunečního záření, vyvolaný pásmem plynů z roztržité planety. Atlane -jsem zvědavý, jak dlouho nás ještě dokáže ochránit svým talentem pro přetvářku."

MEZIHRA 9.

Jmenoval se Orghon a měl titul vládního rady Lemuru. Vládních radů bylo na Lemuru padesát. Také připojené hvězdné provincie, z nichž se skládalo Lemurské impérium, byly řízeny vládními rady. Těchto provincií bylo sto jedenáct, každou řídil jeden vládní rada a měl v radě impéria jeden hlas. Padesát vládních radů z Lemuru však mělo v radě sto padesát hlasů. Lemur tak vždycky přehlasoval provincie, a kvůli tomu docházelo v minulosti často k politickým třenicím.

Ještě před sto lety byla nespokojenost provincií s tímto systémem hlavní vnitropolitický problém. Teď se vše vyřešilo samo.

Halut'ané neúprosně útočili. Obři s tmavou pletí neznali slitování. Když někde přistáli, bylo předem jisté, že obyvatelstvo postižené planety je ztraceno. Živoucí válečné stroje necítily ani zásahy z ručních zbraní.

Orghon byl znamenitě informován o současné politické i vojenské situaci. Měl k ruce všechny myslitelné informační podklady, jaké jen může mít muž, který přišel z daleké budoucnosti a ví dopředu, co se stane.

Orghon byl vysoký štíhlý muž s uhlazenými způsoby kosmického diplomata. Ještě nikdy neztratil svůj klid - až dnes.

Už po několikáté si rozčileně pročítal zprávu a prohlížel přiložené záběry. Kurýr před ním stál v pozoru. Měl na sobě uniformu lemurského důstojníka.

Orghon vzhlédl. Než kurýra oslovil, z opatrnosti stiskl tlačítko automatického uzávěru. Tenké pancéřové přepážky oddělily jeho pracovnu od venkovního světa. Jen výjevy na obrazovce svědčily o tom, že na největším kosmodromu Lemuru panuje ruch a spěch.

Orghon ještě jednou zprávu přečetl a pak ji zničil.

„Nemohu tomu uvěřit!“ řekl rozvážně. „Jak se mohli dopustit takové chyby?“

„O tom nejsem informován. CREST III teď bojuje s halutským svazem, který se snaží prorazit blízko deváté planety. Část boje jsem pozoroval. Očekáváme, že se údajní Tefrodi pokusí o přistání na Lemuru. Je jisté, že byli za Halutany pokládáni omylem. Vyslechli jsme rozhovor mezi Hakhatem a cizincem, který si říká velitel Atlan.“

„Odeslali jste hned nahrávku?“

„Okamžitě. Ústřední počítač mi dal pokyn, abych vyrozuměl vás. Jestli ti neznámí tuší, že byli přeneseni do minulosti, pak...“

„Oni to nejen tuší, oni už to vědí,“ skočil mu zlostně do řeči Orghon. „Nesmíme podceňovat inteligentní tvory, kteří se tak obratně dokážou vyvléct z nástrah. Samozřejmě, že to nejsou Tefrodi. Copak by posádka složená z duplikantů mohla jednat takhle svévolně?“

„Centrála tvrdí, že při prvním projevu neposlušnosti by kopie Lemuru byly ihned zničeny dálkovým ovládním. Nevíme, kdo to je.“

Orghon se nadechl k ostré odpovědi, ale pak se ovládl. Podíval se na hodiny, vstal a sáhl po své služební zbrani. Také on měl na sobě uniformu lemurské flotily.

„Leťte hned zpátky k transiterové stanici. Dejte admirálu Hakhatovi vědět, že tu velkou kosmickou loď je třeba sestřelit. Jestli pořád ještě nevědí, koho lehkomyšlně pustili do téhle časové epochy, ať udělají aspoň opatření, aby se neznámí nemohli dorozumět s vládními rady. To by mohlo vést ke katastrofě. Já si prohlédnu

posádku, tedy v případě, že na Lemuru skutečně přistanou."

Přerušilo ho bzučení interkomu. Na obrazovce se objevil důstojník zpravodajské služby.

„Kosmická loď CREST III s tefrofskou posádkou přilétá do soustavy," hlásil. „Admirál Tughmon prosí, aby byla jejímu veliteli poskytnuta veškerá pomoc. Zasáhli rozhodujícím způsobem do bitvy s Halut'any. Přinášejí důležité zprávy o vývoji nové zbraně v soustavě Tefa. Admirál Tughmon se domnívá, že s pomocí těchto zbraní bychom mohli válku s Halut'any vyhrát. Nejvyšší stupeň naléhavosti. Velitel dozoru nad kosmickým provozem vládní rada Mašin povolil přilet. Jste zván na předběžnou poradou. Konec."

Orghon poděkoval a vypnul příjem. Kurýr zbledl.

„Zasedání rady. Už tady máme první problém," prohlásil zamyšleně Orghon. „Ústředí zřejmě netuší, jak to tady chodí. Jsem prakticky odříznutý od každého spojení. Pošlu vám depeši a vy ji hned odešlete dál. Musím zjistit, s kým máme tu čest. Jděte si už pro své příkazy k letu. Pokud možná se vyhněte Tughmonovým strážním lodím. Rozmyslete si, co povíte admirálu Hakhatovi. Řekněte mu třeba, že v CRESTU III prchají tefrofské zločinci. Hlavně neprozradte, jak je to doopravdy, to bychom museli odtud utéct."

Kurýr odešel. Pocházel také z reálného času. Orghon ještě vyřídil několik hovorů a pak tajnými dvířky sešel do sklepa pod svou kancelář. Tam manipuloval přístroji, které by na Lemuru vlastně neměly být. Byly vyrobeny o padesát tisíc let později.

Orghonovi bylo jasné, že jeho poslání časového agenta Mistrů ostrovů je ohroženo. Kdyby se neznámým podařilo přesvědčit lemurské vládní rady, kteří měli všichni vědecké vzdělání, o pravých okolnostech, došlo by ke katastrofě.

ATLANOVA ZPRAVA 10.

Byl to otřesný a zároveň úchvatný pohled. Kroužili jsme kolem planety, která bezesporu byla Země, ale přesto jsme nemohli poznat její povrch. Nebylo to jen tím, že obrovské masy ledu se šířily daleko od pólů a zakrývaly z větší části známé obrysy Evropy, Asie a Ameriky. Nebylo to ani rozptýleným světlem, které s potížením proráželo rudě žhnoucími plyny a hmotou a marně se snažilo zahřát třetí planetu. Slunce vypadalo jako obrovský tmavě červený ohnivý míč, do něhož bylo možno pohlédnout, aniž ublížilo očím.

Co nás ohromilo, byly zcela jiné tvary pevnin než jsme znali. Teprve teď jsem plně porozuměl pověstem obyvatel Atlantidy, s nimiž jsem se setkal při své první návštěvě Země. Mluvili o obrovské zemi na západě a o mocných bozích, kteří v ní sídlí. Teď mi bylo vše jasné.

CREST III přeletěla ve výšce padesáti kilometrů západním směrem africký kontinent. Ten vzhledem k současnému stavu žádné odlišnosti nevykazoval. Ale pak jsme se ocitli nad Atlantikem, a tam jsem znovu uviděl ostrovní stát, který jsem před deseti tisíci lety osídlil a později ztratil jeho zmarem.

Rhodan, Kasom a vedoucí vědečtí pracovníci stáli vedle mě v řídící centrále. Vysvětloval jsem jim, co bylo třeba.

Objevila se Atlantida. Pás země spojující velký ostrov s africkou pevninou bylo zřetelně vidět. Byl delší, než jsem si pamatoval. Karibské moře už existovalo, ale bylo o hodně menší a skalnatý pás mezi Severní a Jižní Amerikou byl širší.

„To všechno by ještě šlo,“ řekl Perry tiše. „Ale podívejte se tamhle! To je obrovský kontinent!“

Uviděli jsme Lemurii. Navazovala na americké západní pobřeží po celé jeho délce. Lemurie byla podstatně větší než pozdější Asie.

Všude jsme viděli moderní velkoměsta, na severu a na jihu už zavalená postupujícími ledovci. Tam dole jistě vládl zmatek. Uměl jsem si představit, jaké to je, když vysoce civilizovanou pevninu během několika desetiletí náhle překvapí doba ledová.

Města na rovníku byla ještě bez ledu, ale také tady vanul ostrý vítr, který mrazil obyvatele zvyklé na horké počasí. Sledovali jsme zánik velkolepé kultury.

Jedna kosmická loď za druhou se zvedala z mračné atmosféry. Jiné jednotky startovaly z četných kosmodromů. Nejméně dvacetkrát jsme museli změnit směr, abychom nepřekáželi v cestě kulovitým lodím. Útěk ze Země byl v plném proudu.

Tu a tam jsme zaměřili radioaktivně zamořené oblasti. Tam zřejmě dopadly těžké jaderné bomby. Tisíce obranných postavení, jejichž paprsky jsme zaznamenávali na našem štítu, svědčilo o tom, že Lemurové každou chvíli očekávají další bleskový nálet z vesmíru.

Když jsme přeletěli další mrtvou zónu velikosti nám známé Evropy, konečně nám povolili přistání. Rhodan se vytrhl ze zamyšlení, přejel si dlaněmi přes oči a řekl:

„je zbytečné trápit se kvůli tomu, co se tam děje. Přistaneme, zjistíme, v které době se asi tak nacházíme, trochu se porozhlédneme a zase odstartujeme. Víc tady nemáme co dělat. Atlane, mrzí mě, že jsi tomu admirálovi Tughmonovi nalhal, že mohou v mlhovině Andromeda dostat podklady pro novou zbraň.“

„Pane, ti lidé tam dole jsou už padesát tisíc let mrtví," připomněl Icho Tolot. „Nenechte se ovlivnit nemístným soucitěm. Uškodilo by to nám všem. Nás musí zajímat jen návrat do reálného času.“

Rhodan bezmocně pokrčil rameny.

„Rozumem to chápu, Tolote, ale mě city reagují na všechno, co moje oči vidí. Vždyť je to strašné, Tolote! Tam dole jsou lidé, chápete? Jsou to moji předci.“

„Jsou už padesát tisíc let mrtví!" trval na svém Halut'an.

O čtvrt hodiny později jsme přistávali na kosmodromu, jehož hranice byly v nedohlednu. Kolem stály kulovité lodě všech druhů a velikostí.

Uviděli jsme prokřehlý zástup lidí, který trpělivě čekal před vstupem do velké přepravní lodi a lhostejně se dal kontrolovat roboty. Byl to určitě jeden z transportů uprchlíků, o nichž mluvil admirál Hakhat.

CREST III měkce dosedla. Nikdo se o nás na pohled nezajímal. Z věže nám jenom oznámili, že vládní rada zodpovědný za zásobování flotily přijde k nám na palubu a osobně uvítá hosty z ostrovů. Jmenuje se Orghon a od něj dostaneme další informace.

Uběhlo půl hodiny a vládní rada se neukázal. Venku se nic nehýbalo. Vypadalo to, že CREST III je při svých obřích rozměrech příliš nepatrná.

„Pomalu jsem z toho nervózní," ozval se Gucky, který se právě vrátil z malého výletu. „Zdejší lidé se sice divili, jak je naše loď velká, ale jinak je nezajímáme. Každý myslí jen na to, aby co nejdřív dostal vstupenku do transportu. Z rozhovorů několika důstojníků jsem se dozvěděl, že počítají s brzkým zánikem planety. Halut'ané soustředí silné flotily na okrajích soustavy. Teď také vím, proč neodstranili pásma plynů ze zaniklé planety. Prostředky k tomu by měli, ale neustálé nálety Halut'anů znemožnily stavbu potřebných kosmických stanic. Země, chci říct Lemur, musí tedy přežít poslední dobu ledovou tak, jak to známe z učebnic dějepisu.“

Pak nám Gucky vyprávěl o systému vlády, obvyklém na Lemuru. Konečně jsme se dozvěděli, co je vládní rada a jaký má okruh působnosti.

„Tyhle hvězdné provincie jsou něco jako malá impéria a podléhají lemurské říši. Dřív bylo mnoho sporů mezi vládci provincií a mateřské planety. Na to všechno se teď už nemyslí. Objevil se silnější nepřítel a lidé se sjednotili. Najednou to šlo.“

Gucky se zahihňal a stáhl se k ostatním mutantům. Perry byl čím dál neklidnější. Také já jsem cítil, že něco není v pořádku.

CREST III byla i nadále v plné pohotovosti. Neměli jsme v úmyslu spoléhat na něčí dobré úmysly. Bylo mi jasné, že na Lemuru musí být centrála Mistrů ostrovů. Nevěděl jsem jen, jestli náš přiletěli čekali nebo ne. Spíš ano, i když nemohli vědět, kdo jsme a odkud pocházíme.

Perry se zastavil u obrazovek a sledoval, co se děje venku. V dálce zase startovalo několik dopravních lodí.

„Co kdybych se zdejšími členům vlády otevřeně svěřil a požádal je o pomoc?“ řekl najednou Perry. „Co by se mohlo stát?“

Také už jsem na tuhle možnost myslel, ale zamítl jsem ji.

„Zatím to neřeš,“ radil jsem mu. „Na to máme vždycky času dost. Nejdřív bych chtěl zjistit, kde se ukrývá náš nepřítel. Kromě toho nevíme, jestli lemurská věda, i když je značně vyspělá, umí posunovat časovou rovinu. Třeba by jí to trvalo celé roky. A já už bych se chtěl vrátit do reálného času.“

„Blíží se vznášedlo,“ hlásil zaměřovač. „Přistává u lodi. Vystupuje muž v uniformě. Major Don Redhorse ho vítá, pane.“

Perry mi dal znamení. Převlékl si uniformu a měl teď distinkce technického důstojníka. Já jsem měl zase představovat velitele.

Netrpělivě jsme čekali a sledovali jsme na obrazovkách vojenský ceremoniál, který rozehrál Don Redhorse.

Šlo mi o to, aby tenhle vládní rada Orghon byl prvním setkáním ovlivněn. Poslal jsem pryč z můstku všechny mutanty a cizince, kteří se stejně jako Tolot nepodobali lidem.

Ještě než vládní rada vstoupil na můstek, přišla zpráva od automatického zaměřování.

„Návštěvník má u sebe vysoce výkonný energetický přístroj. Účel neznámý.“

Perry se zamračil. Stál vpravo za mnou. Všimli jsme si velkého batohu na zádech hned, když Lemur vystoupil ze vznášedla.

„Co to znamená?“ ptal se plukovník Cart Rudo. „Chce se proti nám zabezpečit?“

Nikdo nevěděl. Třeba to bylo ale zvykem padesáti vládních radů činit podobná opatření.

Nezbyl nám čas, abychom se o tom dohadovali. Vstup na můstek se otevřel.

Don Redhorse vpochodoval obřadným krokem, salutoval a předpisově ohlásil příchod člena lemurské vlády. Vládní rada Orghon vešel hned za ním a rozhlédl se.

V tom okamžiku se udály dvě věci najednou. Urostlý Lemur sebou trhnul. Na jeho tváři se na zlomek vteřiny objevil překvapený výraz. Než jsme se stačili zorientovat, uhodil pravou rukou na knoflík, který zřetelně vystupoval na popruhu, který nesl batoh.

Redhorse uskočil stranou. Pak jsem uslyšel pronikavý křik Guckyho. Myšob se tu náhle zhmotnil a sáhl po zbraní.

Orghon stál klidně u dveří a pozoroval myšoba zcela bez překvapení. V nejlepším případě dával najevo vědecký zájem. Nikdo ale nemohl přehlédnout žlutavý energetický štít, který ho po stisknutí knoflíku zahalil.

„To není žádný Lemur,“ křičel rozčileně Gucky. „Hned jsem cítil, že s ním není něco v pořádku. Jasně jsem si ho ale přečetl, teprve když vstoupil na můstek. Ten přístroj ho částečně zastíňuje.“

Don Redhorse jednal rychle. Pancéřované dveře můstku se zase zavřely. Zároveň měl Orghon příležitost podívat se do hlavní aspoň třiceti zbraní, mou nevyjímaje.

Na můstku rozmístění bojovní roboti zamířili své těžké dezintegrátory. Pomalu jsem postoupil dopředu. Perry šel za mnou. Ted' se sem vrátili i ostatní mutanti. Hra na schovávanou skončila.

Místo pozdravu jsem chladně řekl:

„Reagoval jste rychle. Kdo vás varoval před telepatem? Váš přístroj?“

Orghon se usmál. Zřejmě se cítil docela bezpečný, a to se mi nelíbilo. Má tak stabilní ochranný štít, že se může našim zbráním vysmívat? A neudělaly na něj dojem schopnosti mutantů?

Perry promluvil. Když jsem se na něj podíval, lekl jsem se. Měl tvář člověka odhodlaného zabít.

„Jsem rád, že jste tak pohotově odhodil přetvářku, za kterou jste se asi chtěl původně ukrývat.“

Orghon ironicky dával najevo převahu. Byl to bezpochyby prvořádní agent a odborník, jinak by tady nemohl působit.

„Souhlasím s vámi,“ řekl příjemným hlasem, trochu zkresleným ochranným štítem.

„Přítomnost vašich parapsychických bojovníků, o nichž jsem nevěděl, mě přiměla předčasně se odmaskovat. Jistě pochopíte, že jsem se nehodlal vystavit účinkům vašich zbraní.“

Perry vystřelil od boku. Žár jeho termické zbraně mi ožehl uniformu.

Orghona zahálily plameny, ale nepřestal se usmívat. Když účinek výstřelu odezněl, agent řekl:

„Bylo mi jasné, že si nedáte ujít aspoň pokus. Podle vašich zbraní i podle tohoto myšoba konstatuji, že jste Pozemšťané. Jak vidíte, velmi mě to překvapuje.“

Teď k tomu tedy došlo. Muž, který byl obeznámen s pozemskými zvyklostmi, musel přirozeně rychle poznat, koho má před sebou. Orghon pokračoval:

„Sledoval jsem už vaši cestu mlhovinou Andro-Beta. V té době jsem byl ještě v Andromedě. Blahopřeji vám k vašim úspěchům. Kdo z vás je pozemský Velký administrátor? Perry Rhodan se jmenujete, jestli se nemýlím?“

Měl ještě lepší informace, než jsem předpokládal.

„Já jsem Perry Rhodan,“ řekl Pozemšťan a jeho tvář se uvolnila. „Když už takhle otevřeně spolu mluvíme - kdo jste vy? Jste jeden z...“

„ne,“ skočil mu do řeči Orghon se svým nadřazeným úsměvem, který už mi začínal jít na nervy. „ne, nepatřím mezi Mistry ostrovů. Jsem jeden z jejich sluhů. Pocházím ovšem z budoucnosti, tak jako vy. Znovu vás ujišťuji, že upřímně obdivuji vaše schopnosti. Omylem jsme vás považovali za halutskou loď. Přišel jsem jen zjistit, s kým máme tu čest. Dovolíte mi teď, abych odvyšlal, co jsem zjistil?“

Odněkud vytáhl mikrofon a dal si ho k ústům. Vzápětí se na můstku rozpoutalo peklo. Stříleli jsme po tom drzém chlapovi vším, co bylo po ruce.

Vypadal jako socha obetkaná blesky. Nijak mu to neublížilo. Pod

úderu energetických paprsků ani nezakolísal. Měl ten nejkvalitnější ochranný štít, jaký jsem kdy viděl. A stále se pohrdlivě usmíval.

Střílel jsem, až se vzduch na můstku vařil a automatika vyhlásila požární poplach. Už předtím jsme si nasadili helmy skafandrů, jinak bychom v tom žáru nevydrželi. Orghon pořád ještě mluvil do svého mikrofonu. Teď už příjemce zprávy určitě věděl, kdo jsme.

Ustoupil jsem z největšího žaru kolem Orghona a stáhl jsem Perryho s sebou. Mutanti zkoušeli své schopnosti, Gucky chtěl Orghona telekineticky zvednout, ale všechno marné. Štít chránil i proti parapsychickým silám. Byli jsme zoufalí. Roboti zastavili palbu z dezintegrátorů, aby nenadělali z můstku hromádku trosek. Ocelová stěna za Orghonem ještě svítila bílým žářem.

Rázem bylo ticho. Orghon stál nehybně na svém místě. Nenáviděl jsem ho! Pak začal mluvit.

„Pozoruhodně jste se snažili. Já teď z této lodi odejdu a postarám se, aby vás lemurská flotila zničila. Všechno je připravené. Omlouvám se, že jsem musel být tak nezdvořilý.“

Icho Tolot vyrazil s řevem z pozadí a vrhl se na Orghona s kovovým podstavcem křesla v ruce. Úder byl také odražen štítem. Agent ale o pár kroků ucouvl, když obra uviděl. Dokonce zbledl. Zřejmě se ho zmocnil panický strach před Halut'any.

„To jenom urychlí váš rozsudek smrti!“ řekl důrazněji než předtím. „Kde jste vzali tuhle obludu?“

Chtěl jsem znovu vystřelit, ale vtom se za agentem náhle objevil Tronar Woolver. Spustil jsem ruku se zbraní a zatajil dech.

Orghon si mutanta všiml, až když bylo pozdě. Tronar se soustředil na druh energie v jeho štítu, na chvíli strnul a pak se slil s vlnovým polem. V témže okamžiku se zhmotnil z projektoru, který měl Orghon v batohu na zádech, a objevil se uvnitř štítu, který ho přitiskl agentovi k tělu.

Orghon najednou vykřikl. Nikdy jsem neviděl tak zděšený výraz. Ohlédl se, zvedl ruce a snažil se odtrhnout Tronarovy prsty od svého krku. Nepodařilo se mu to. Tronar byl mutant s ohromnou silou.

Za tři minuty bylo po všem. Orghon zemřel uvnitř svého nerozbitné-ho štítu.

Tronar sáhl mrtvému přes rameno a nahmatl vypínač. Štít se zhroutil a zmizel. Mlčky jsme se dívali na mutanta, který řekl:

„Neměl jsem na vybranou. Byl by se pravděpodobně z lodi

dostal. Ka-lak si myslí, že v batohu na zádech je také malý transmitter. Musel jsem hned zasáhnout. Nebyl to pěkný pohled."

„Odstartujeme," řekl Perry místo odpovědi. „Plukovníku Rudo, nejpozději za pět minut ať jsme ve vesmíru!"

Nevěřil jsem, že by agent jako Orghon na nás mohl poštvat lemurskou flotilu. Na to měl on sám příliš mnoho co skrývat před lemurskou vládou. Spíš by byl schopen nadělit nám do lodi na rozloučenou nějakou menší jadernou bombu.

Poslal jsem proto naše techniky, aby důkladně prohlédli Orghonův batoh i kapsy jeho obleku a pátrali po nukleární rozbušce.

Mezitím se Perry odhlásil u pozemní kontroly. Předstíral, že je první důstojník, a že dostal od kapitána Atlana pokyn, aby vládnímu radovi Orghonovi předvedl letové vlastnosti naší lodi.

Povolení ke startu jsme dostali. Opravdu nám nezbývalo než co nejrychleji zmizet. Nikdy by se nám nepodařilo vysvětlit, proč byl na naší lodi uškrcen vládní rada Lemurského impéria.

Motory zařvaly. Ještě než jsme dosáhli horních vrstev atmosféry, našli

technici skutečně u mrtvého nukleární bombu, jejíž energie by plně stačila, aby proměnila CREST III v malé slunce.

Lineární let jsme ukončili. Vynořili jsme se z meziprostoru tři sta světelných let od sluneční soustavy.

Nikdo přesně nevěděl, kterým směrem teď máme letět. Stáli jsme na můstku a čekali na hlášení zaměřovačů. V téhle oblasti se to hemžilo ha-lutskými jednotkami.

Icho Tolot se k nám přidal. Spolu s mutanty zjistili, že jsme byli vrženi o padesát dva tisíce let zpátky do minulosti.

Naším problémem teď bylo najít cestu zpátky do reálného času. I kdyby se to nepovedlo nám, musí aspoň jeden nebo dva mutanti obejít strážní flotilu nad Kahalem a dostat se do mlhoviny Andromeda. Jenom tam bylo možné opustit minulost. Vkládal jsem naděje do mutantů Tronara a Rakala Woolverů. Oni by mohli mít úspěch - oni a nikdo jiný!